

перещь

Георгій МАЙОРЕНКО

"Сьогодні у селах молоко приймають по дві гривні за літр, а у магазинах за цей літр правлять від семи до тринадцяти гривень".
Факт.

— У Рябухи увірвався терпець — вирішила продавати молоко без посередників...

— Я бачу, на ваших вівцях ще трохи шерсті залишилось. Негайно здати!

ПЕРЧИНКИ

БІДА

Люди тепер замість того, щоб допомогти комусь у біді, спочатку знімають цю біду на мобільний телефон.

СОВІСТЬ

Правильно вихована совість ніколи не гризе свого господаря.

ПОРАДА

Чоловіки, перед тим, як назвати жінку зайчиком, подумайте, чи вистачить у вас капуст.

ОГОЛОШЕННЯ

«Загубив гаманець із зарплатою. Дуже прошу, якщо хтось знайде не реготати.»

ПОЯСНЕННЯ

«На прохання дашника віддати права, я сказав: «Не можу, це подарунок!»

ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Щоб вас не рознесло, старайтеся не їсти після вісімнадцятої і не палити біля бензоколонки.

ЖІНОЧЕ ЩАСТЯ

Це коли всі вдома і всі сплять.

Надіслав Микола ХОРОШУН.

м. Полтава.

УСМІШКА

Зустрілися двоє друзів, Петро і Василь. Петро сумний-сумний, отож Василь його питає:

— Петре, ти чому такий зажурений?

— Та-а, — важко зітхнув той. — Сьогодні вранці мав дуже не-

приємну розмову по телефону з одним типом.

— І що він хотів від тебе?

— Заявив категорично, щоб я залишив у спокої його дружину, а то він мені не тільки ребра

Чоловічий

порахує, але й ноги переламає.

— То залиш її! — вигукнув Василь. — На якого біса тобі зайві клопоти? Хіба мало інших дівчат?

— Маєш рацію, друже, — зітхає Петро. — Але я не мо-

жу цього зробити...

— Що, так палко кохаєш?

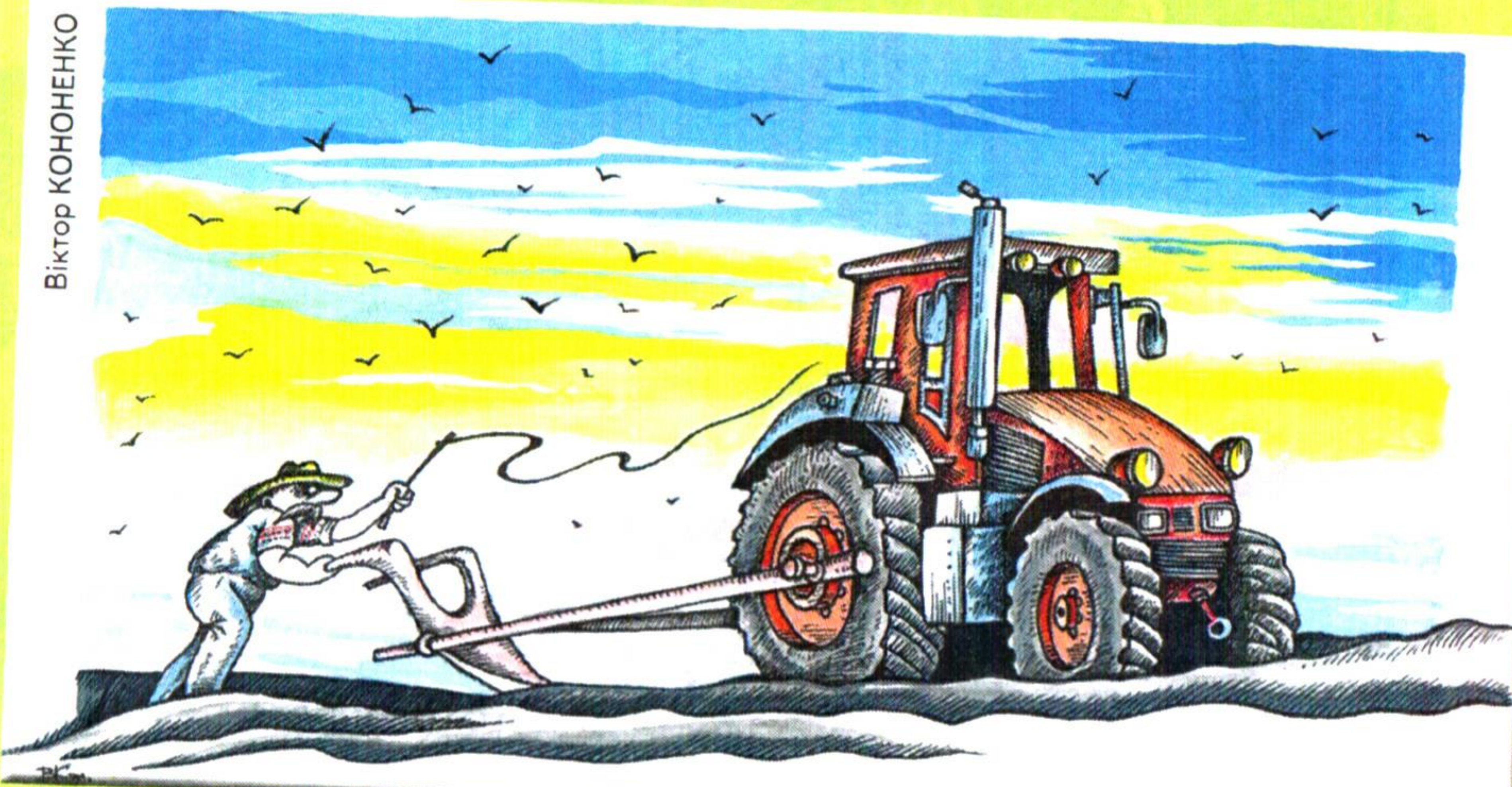
— Та ні! Коли б я точно знав, про чию саме дружину йде мова... Справжній кросворд!

Володимир ТОВТИН.
м. Ужгород.

Сергій ФЕДЬКО

Віктор КОНОНЕНКО

ІАП

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ЧИ ПОЇДУТЬ ТУДИ ДЕПУТАТИ?

Наш парламент уже проголосував у першому читанні за зміни до Закону України «Про правовий режим території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи». Нині цим Законом заборонено у зоні відселення «будівництво нових, розширення наявних підприємств», а в зоні посиленого радіологічного контролю – спорудження санаторіїв та баз відпочинку. Тепер, якщо Закон ухвалить остаточно, в чорнобильській зоні при певних дозволах можна буде зводити нові заводи і навіть санаторно-курортні заклади. І хоч депутати запевняють, що таке будівництво дозволитимуть на чистих ділянках зони, сумніваємося, що вони самі поїдуть відпочивати у чорнобильські санаторії.

ВІДРЕМОНТУВАЛИ?

Не один рік ремонтували музей Тараса Шевченка у Каневі. Нарешті відкрили. Урочисто. Високі посадовці ходили залами. «Сучасний дизайн!» – шепотіли їм на вухо радники-порадники. «Для чого стільки моніторів? Де дух доби Шевченка?» – зітхали шевченкознавці. І коли трохи стихли суперечки, з'явилася нова біда. Виявляється, будівельники зробили таку гідроізоляцію, що приміщення музею постійно затікає під час дощу. Все це призвело до його пошкоджень і завдало збитків у розмірі майже 2 мільйони гривень.

ЩО Ж МИ ЇМО?

Спеціалісти підрахували, що в Україні при виробництві харчових продуктів із метою їх здешевлення дозволено використовувати 240 різновидів добавок. Чимало з них – синтетичні. В інших країнах значну їх частину визнали шкідливими для здоров'я. «А українці це все їдять!» – каже Владислав Андрущенко, голова товариства захисту прав споживачів «Закон».

«Якщо такі харчові добавки шкідливі для здоров'я, то хто ж їх дозволив використовувати у нас?» – дивуються споживачі.

КОРОТКО КАЖУЧИ

❖ Коли ти по-хамськи ставишся до інших, ти в першу чергу не поважаєш самого себе.

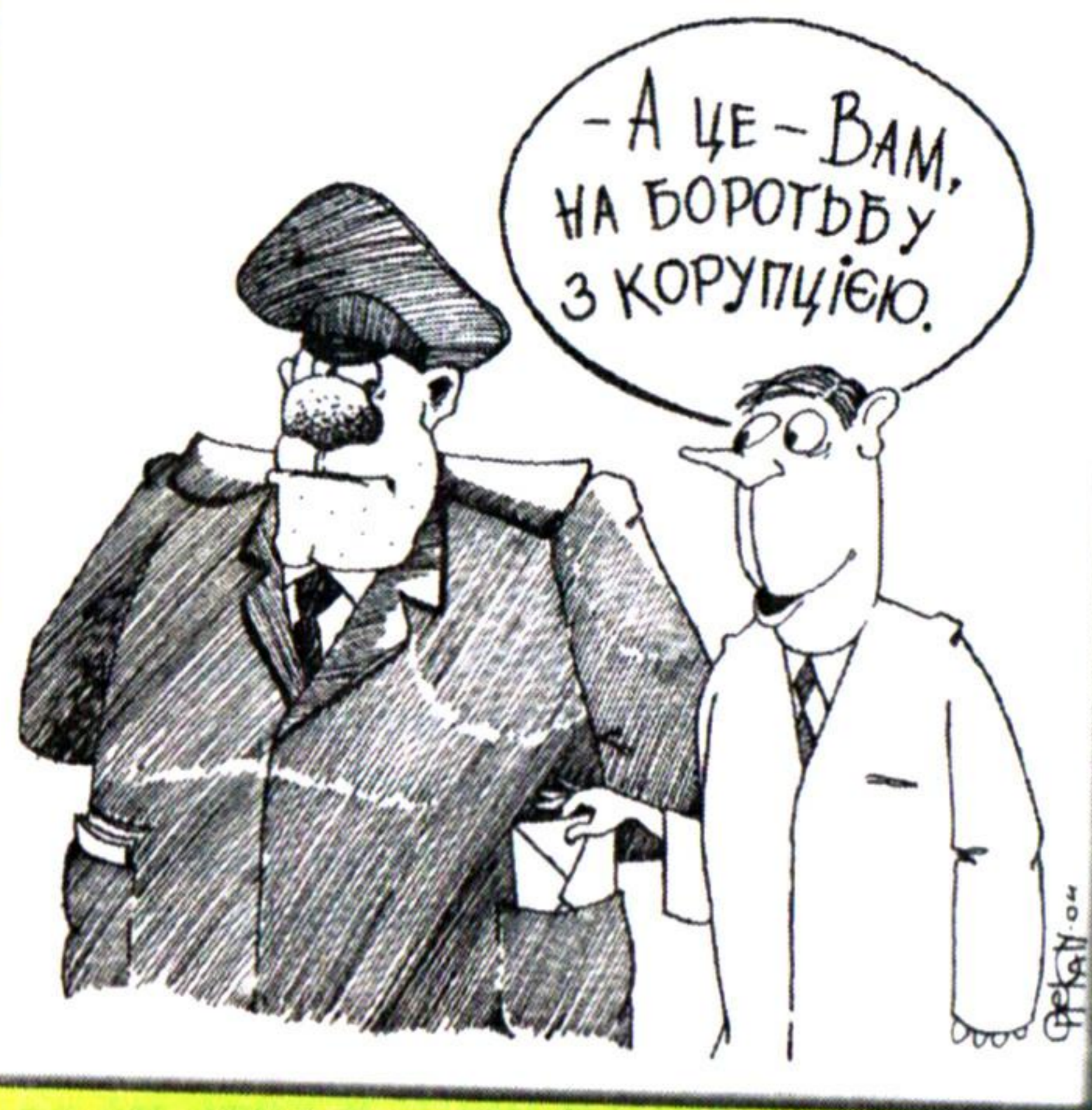
Микола
ЧЕМЕРОВЕЦЬКИЙ.
м. Львів.

❖ Щоб дізнатися, про що думає жінка, треба її не перебивати.

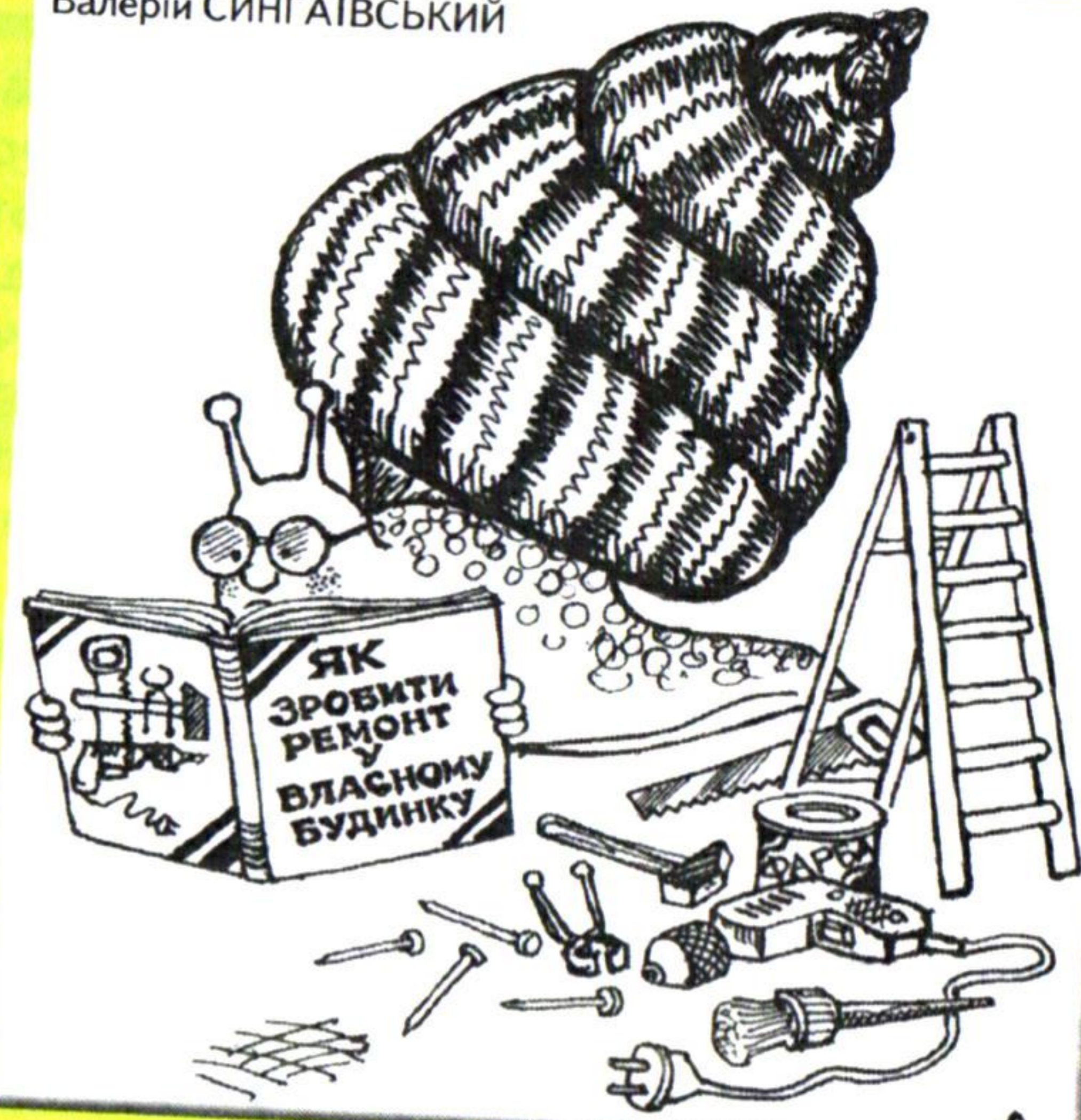
❖ Нелегко жінкам: треба вибрати такого чоловіка, щоб ще й іншим жінкам сподобався.

❖ Кожна жінка має той вік, який вона сама придумала.

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани
Чернівецької області.

— Хлопці, переходьте на літній час!
Я ось уже перейшов.

Василь ЧЕЧВЯНСЬКИЙ

Один із перших
відповідальних
секретарів
нашого журналу

Мідхид

Така подія трапилась у нашому театрі. Скінчився акт. Дали завісу. Оплески. Актори кланяються, тоє, сьое.. А тут несподівано лаштунки падають і одну артистку, що головну роль грала, по голові... Ну, звичайно, понесли на руках до вбиральні... Сюди-туди: водою одливати, лікар з'явився. Дали якихось крапель — очуняла... Але грати далі не може. А тут ще треба один акт догравати. Що робити? Послали за однією актрисою — дома нема, за другою — теж нема... А публіка галасує, ногами тупить. Директор, нарешті, відважився. Вийшов перед завісою та:

— Так і так, нещасний випадок, самі бачили... Замінити товаришку Канделяброву ніким... Пробачте, спектакль закінчився...

Так вірите, таке в залі знялось — не приведи господи.

— Як? — кричать. — Обдурювати народ...
— Гроші взяли — так догравайте.
— Я, може, тільки для того й приходив, щоб подивитися, як її в останній дії заріжуть.
— Отакий у вас підхід до глядача!
— Отаке поводження з масою!

Одне слово, скандал. Директор утік, мало не плаче. Кричить: «Це ж вони можуть до ранку в театрі сидіти. За всяку ціну дістати артистку Порцелянову, хай грає за Канделяброву!»

А в цей момент за лаштунками хтось хрипким басом:

— Не вміють найти підходу до маси... А як не знайдуть Порцелянової, тоді що? Керівники! Доручили б мені...

Директор за лаштунки. А там сидить наш хорист Микола Карпович і спокійно ковбасу їсть.

— Це ви зараз говорили?

— Я.

— Ви можете ліквідувати цей скандал?

— Гадаю, що можу.

— Голубчику, виручайте!

— Гаразд. Хай дають три дзвінки. Я зараз.

Коли в залі трохи стихло, Микола Карпович вийшов перед завісою і почав:

— Шановні товариші! Не хвилюйтеся! Зараз почнемо. Бо вже артистка Канделяброва очуняла... Ми, власне, могли б почати значно раніше, але, знаєте, трапилась ще одна така собі історія... На роздягальню, де висять ваші пальта, кожухи, манто й шапки, напали бандити... Та не хвилюйтеся! Нічого не трапилось. Просто бандити зв'язали капельдинерів і захопили багато одержі... Які саме номери покрадено, зараз ми...

Але ніхто вже не слухав Миколу Карповича. Публіка побігла одягатись, і за півгодини в театрі нікого не було.

Пішли ми потім до пивної, і Микола Карпович із нами.

Випили. І Микола Карпович випив.

Питаємо його:

— Як ви додумалися до такої штуки, Миколо Карповичу! Це ж геніально.

— І нічого геніального, — відповів він, наливаючи собі пива. — Просто треба вміти підійти до маси.

БЕ-ША

1958 р.

Викохали...

Сатиричні МІНІАТЮРИ

ПРО ЕНЕРГОНОСІЇ

Урешті з цим питанням,
слід гадати,
У нас усе в порядку буде знов:
Нехай не вистачає газу й нафти,
Зате ж багато наламали дров.

ЗНОВУ БІГТИ...

Ви кажете: Європу наздогнати,
А заодно — Японію і Штати...
І доженем, я вірю, літ за двісті,
Якщо вони стоятимуть на місці.

Юрій КРУТЛЯК.

РОЗТЛУМАЧИВ

Запитало раз дитячко
Батька наодинці:
— Хто такі, коханий татку,
Будуть українці?

— Це такий народ, Серього,
Людство трудове...
Хоч сім шкур здирай із нього —
Все одно... живе.

Анатолій ЦИНКУШ.

ГОНОРИСТИЙ

Йому дали посаду, владу,
Тепер він дметься, як удав,
Ніде ж не може дати ладу,
Бо розуму — ніхто не дав.

Володимир ГРАБОУС.

1994 р.

Радна САХАЛТУЄВ

1996 р.

— Що з ним тільки не робили, шефе, —
мовчить, як риба, гад!
— А кляп із рота виймати пробували?

1922-2012

Ювілейний рік

90

НАРОДНІ
УСМІШКИ

ТЕЛЕФОННА РОЗМОВА

— Алло! Це бюро добрих послуг?

— Так.

— Пришліть, будь ласка, електрика, у мене у квартирі перегоріли пробки.

— Адреса?

— Вулиця Зелена, будинок шість, доктор технічних наук Реостатов.

ОДНЕ ЗАПИТАННЯ

Студентам стаціонару повідомили, що на сесії треба буде складати екзамен із нової дисципліни.

— З якої? Коли складати? Хто буде приймати? — посипались запитання.

А коли студентам-заочникам довелось вислухати подібну новину, вони задали лише одне запитання:

— Куди йти?

ПО СОБІВАРТОСТІ

Одного разу злодій украв із сусідової кошари двох овець і повіз їх до міста на базар.

День був дуже холодний, і злодій пішов у шинок «погрітись», а коли прийшов — овець на возі не було.

Прийхав додому, а дружина й питає:

— Продав овець?

— Продав.

— По скільки?

— По собівартості.

ПОКЛОНИ БИЛА

— Що це у вас із головою? — питає лікар хвору. — Вчора приходили до мене з обвареною рукою, а тепер і голова, бачу, перев'язана. Що сталося?

— Та це я в церкві поклони Богові біла, щоб рука швидше загоїлася.

ВЛАСТИВОСТІ ТЮТЮНУ

Ярмарок. Продавець тютюну розхвалює свій товар:

— Купуйте тютюн, купуйте тютюн! Мій тютюн не простий! Від мого тютюну старий не будеш, собака не вкусить, злодій в хату не залізе!

Купив один парубок у цього продавця трохи тютюну та й почав його розпитувати:

— А чого я старий не буду?

— Бо до старості не доживеш.

— А чого мене собака не вкусить?

— Бо з палицею ходитимеш.

— А чого злодій в хату не залізе?

— Бо будеш цілу ніч бухикати — кашель душитиме тебе.

1965 р.

ПЕРЕЦЬ

Лев КАПЛАН

У МІНІСТЕРСТВІ Н-СЬКОЇ КРАЇНИ

— Маю честь доповісти, пане міністре, що я відкрив нафту...
— Тс-с... А то, не дай бог, довідається Америка, тоді й нам не уникнути її допомоги.

1948 р.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

1999 р.

— Оце, дітки, ваш новий класний керівник...

Федір МАКІВЧУК

Федір Юрійович очолив "Перець" у 1946 році і був його незмінним головним редактором упродовж сорока років

Смішинки й Перчинки

ЦЕ ЩЕ НЕ БІДА

Не переживай, якщо ти не лишив сліду в літературі.

Це ще не біда.

Переживай, якщо ти наслідив у літературі...

Ото біда.

ОТ І ВГАДАЙ, ЯКИЙ ВІН Є

Він завжди хвалиться:

— У моєму житті я не зробив людям нічого поганого.

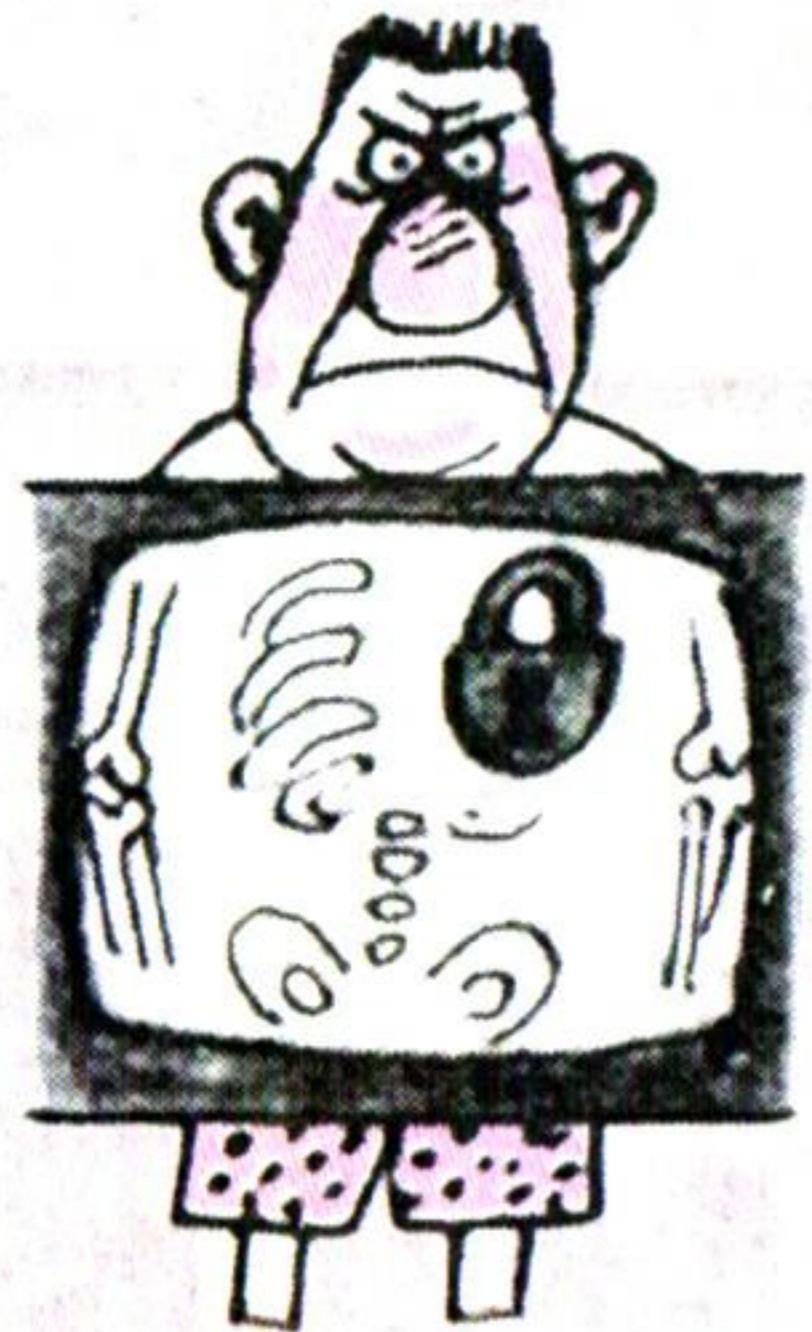
І ні разу не сказав, а що ж він зробив людям доброго.

СКЕПТИК

Один мій знайомий книголюб якось питає мене:

— Ви мені скажіть, чим його пояснити, що нині так мало в літературі великих письменників?

— А чому це ви так скептично на нашу літературну дійсність дивитесь? —

ставлю йому контр-запитання.

— Може, я справді скептик. Але я читав майже всі літературні новинки, а от новітнього Шевченка, Франка, Мирного, Коцюбинського чи Стефаніка, їй-богу, не бачу.

— Ви дуже помиляєтесь, — кажу. — Ви походите на ювілейні вечори наших сучасних літераторів та послушайте уважно ювілейні доповіді, виступи, привітання, то од вашого скепсису тільки дим піде.

Їй-богу!

А МОЖЕ Й ТАК

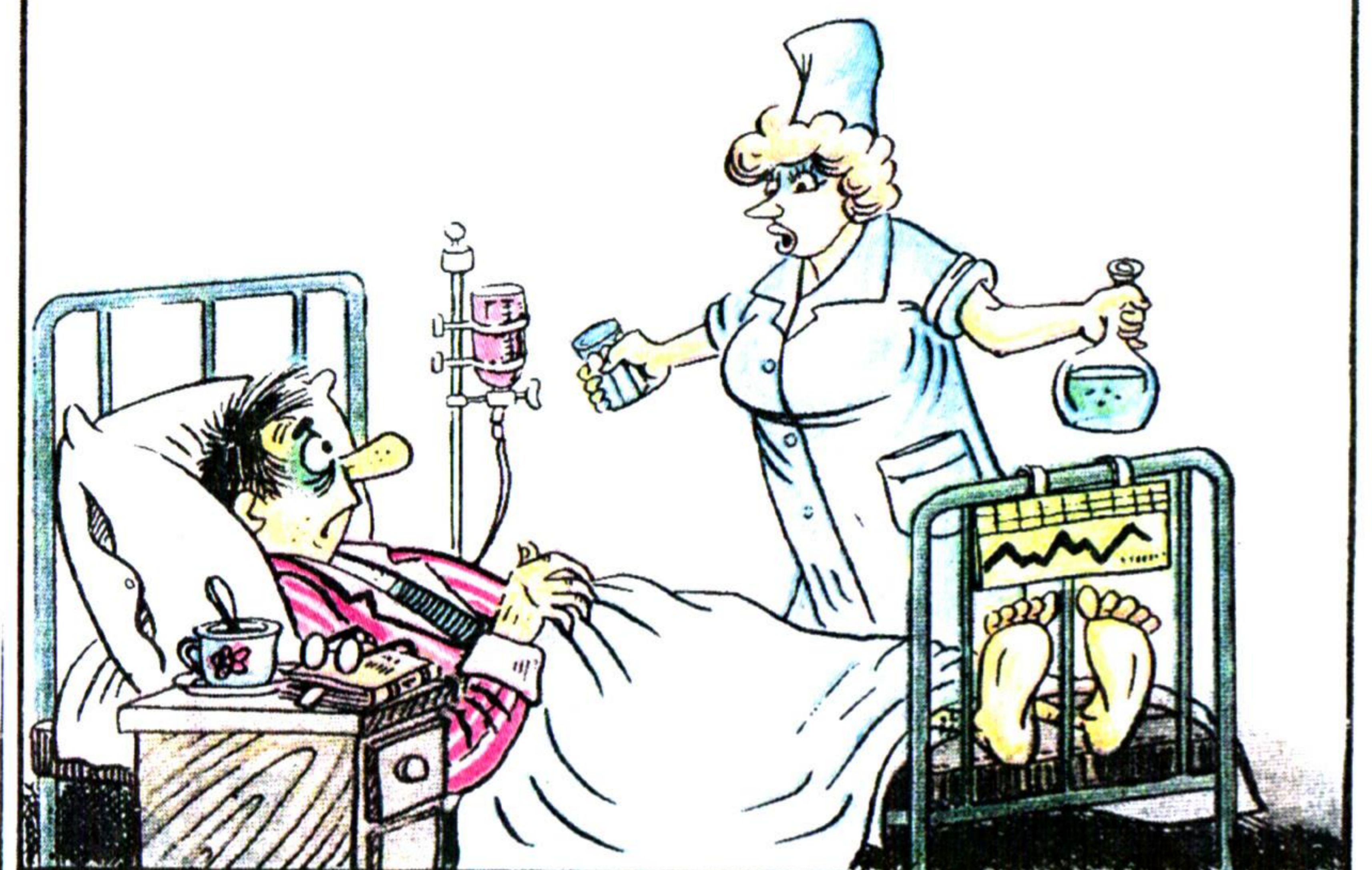
Один інтелігент, дуже начитаний чоловік, який живе в «комунальці», казав мені:

— Якби Лев Толстой жив у комунальній квартирі, то він став би Салтиковим-Щедріним.

КОМУ ДОБРЕ

Добре безсердечним. Їм ніколи не загрожує інфаркт.

Аркадій БОРДУНІС

— На жаль, таблеток немає, але запити я вам дам...

1991 р.

СТІВАНКИ

ПРО ХОТ-ДОГА

В павільйоні край дороги
Продають у нас хот-доги.
Я купив собі хот-дог,
З'їв його, то ледь не здох.

ПРО НАШІ ДОРОГИ

Ремонтують в нашій місті
Кожен рік дороги.
А на тих дорогах може
Чорт зламати роги.

ПРО ДАШНИКІВ

Під кущами за базаром
Мужики сидять з радаром.
Ой не даром, ой не даром
Мужики сидять з радаром.

ПРО СЬОГОДНІШНЄ ЖИТТЯ

От пішла у нас житуха -
То пожар, то випари,
То потоп, а то засуха,
То в парламент вибори.

ПРО ОСВІТУ

Закінчив один студент
Міжнародний факультет.
Після вищої освіти
Продає на ринку квіти.

ПРО НАС І ПРО НИХ

Дорогі мої трудящі,
Треба нам трудитись краще...
Треба нам трудитись краще,
Щоби їм було що красти.

Кость ВОЛИНЯКА.

м. Луцьк.

Сьогодні що треба чоловікові, аби покорити дружину? Звичайно ж, власну. Так, так, зробити її щасливою.

Всього лише.

І заодно довести їй, що ви найкращий у світі білому, в єдиному примірнику і що інших таких і на позір немає - навіть в радіусі кількох сот кілометрів.

Так отож, починаємо це доводити. Власний - а не чий-небудь - дружині.

І заодно її ошчасливлювати. Для цього всього лише треба (це зовсім-зовсім не складно і не обтяжливо) бути їй:

другом, товаришем, братом, батьком, господарем, вчителем, кухарем, сантехніком, механіком, електриком, декоратором, стилістом, сексопатологом, психологом, радником на всі випадки життя, відважним, прекрасним батьком, охайним, люб'язним, добрим, зразковим, вродливим, щедрим, ніжним, уважним, галантним, інтелігентним, освіченим (краще, як два вузи у вас за плечима виявляться і ще якісь там курси по веденню домашнього господарства), при цьому бути з почуттям гумору, винахідливим, спортивним, спокійним, витриманим, сильним, таким, що все розуміє і ніколи не сперечається, а у всьому і завжди погоджується з дружиною (навіть, ще не знаючи, що вона хоче, вже наперед готовий погодитись), терплячим, обережним, м'яким, амбіційним в міру, рішучим, надійним і нарешті - ба-ага-атим...

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Юрій ОПЕКАН

Зробити власну дружину щасливою

ГУМОРЕСКА

І при цьому ви ніколи не маєте права забувати: раз по раз робити компліменти своїй ненаглядній, займатися шопінгом, ніколи не скандалити, не суперечити дружині, що б вона не сказала чи чого б вона не забагла, не шукати проблем, ніколи не дратувати її і, звичайно, ніколи-ніколи — Боже вас борони! — не дивитися на інших жінок і взагалі заявляти, що вони, мовляв, гарні...

І в той же час ви маєте бути:

дуже уважним до дружини, ніколи не бути ревним, ладити з її сім'єю і знаходити для неї час і називати її матір рідною мамою, турбуватися за неї (і за дружину, і за тещу)...

Всього лише. Виконуйте все перераховане вище, будьте таким, яким хоче вас бачити дружина — і вона буде щасливою. А разом із нею і ви.

Спробуйте! Як той казав: скільки там тих ділов!

Р. С. Дуже важливо: ніколи не забувати дати. Наприклад, днів народження, першої зустрічі, заручин, весілля. Пам'ятати у чому вона була зодягнена на першому побаченні і як відбувся ваш перший спільний поцілунок.

Ось всього цього дотримуючись, виконуючи всі вище згадані правила і побажання дружини, ви...

А втім, гарантією її щастя все вище назване не може бути.

Чому? Та хоча б тому, що дружині — вашій! — дуже швидко набридне — просто осточортіє! — жити з таким досконалим і зразковим, і майже святим, чоловіком. Із таким жити нудно і нецікаво, а тому не виключено, що дружина невдовзі втече од вас. Та не сама, а з яким-небудь... Гм-гм, як потім виявиться, алкоголіком, бабієм-зальотником і взагалі... взагалі превеликою, як потім кричатиме, сволотою.

Але це вас хай не дуже зачіпає, адже ви — сама досконалість. Тож і будьте нею. Раптом це коли-небудь буде нарешті оцінено... Якою-небудь.

У світі, як відомо, дива-чудеса ще не перевелися. Іноді вони навіть трапляються.

Щасливого вам!..

Валентин ЧЕМЕРИС.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Тікати на волю? А що я там не бачив?!

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ЗАЛІЗЯКА — злодій.

МЕТЕЛИК — двірник.

ПРИСТАВКА — надбавка до зарплати.

КРАСЕНЬ — маляр.

МИШІЙ — чоловік миші.

СВІТАНОК — світський танок.

ПІЧКУР — курець на печі.

ПАРОПЛАВ — синхронне плавання.

КАПОТ — дірявий дах.

ГІМНАСТ — виконавець гімну.

РОДОВИЩЕ — пологовий будинок.

Андрій КОРЧИНСЬКИЙ.
м. Кодима Одеської області.

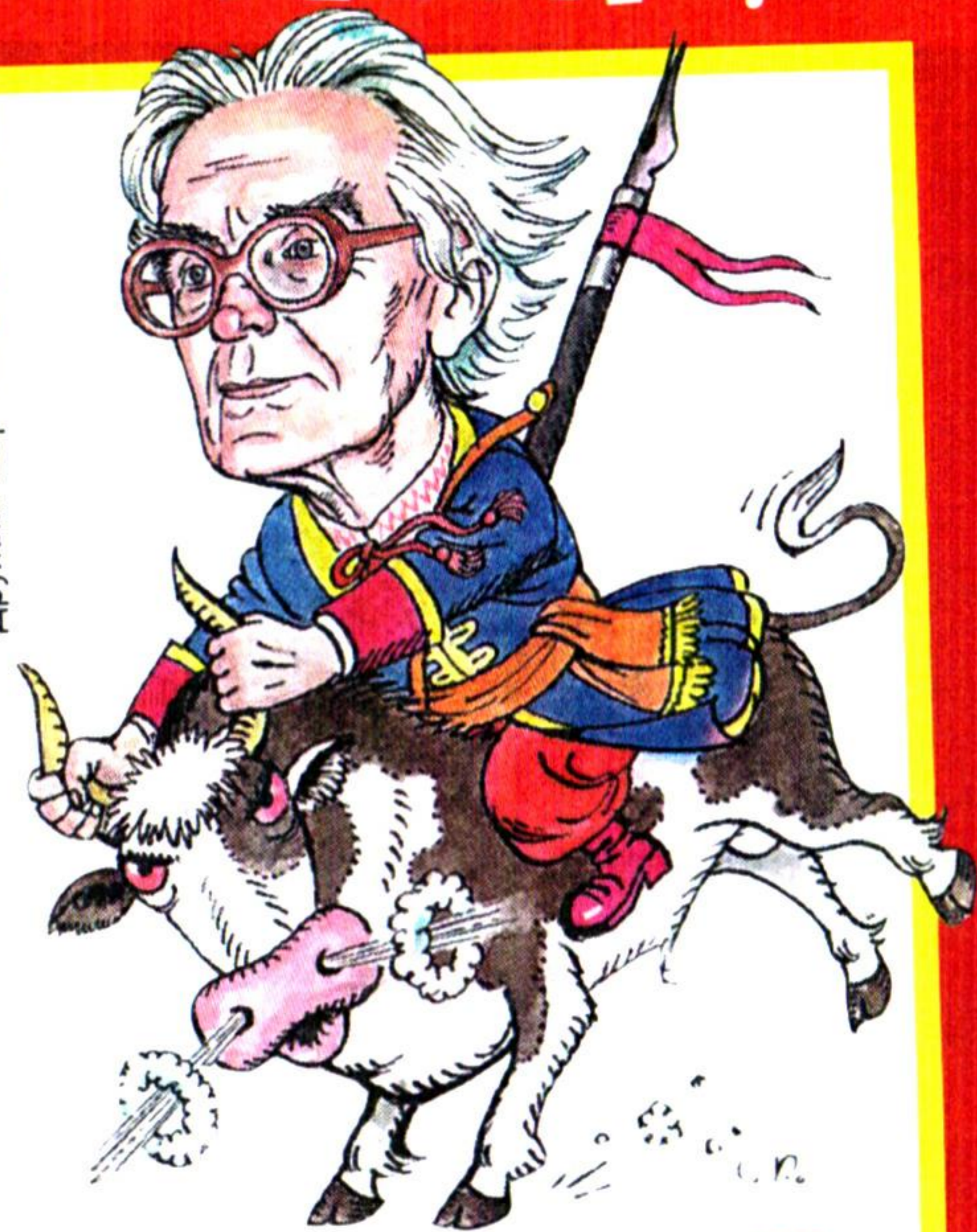
Анатолій ОБРИНЬБА.
с. Тури на Полтавщині.

м. Прилуки на Чернігівщині.

Віктор ІГНАТЕНКО.

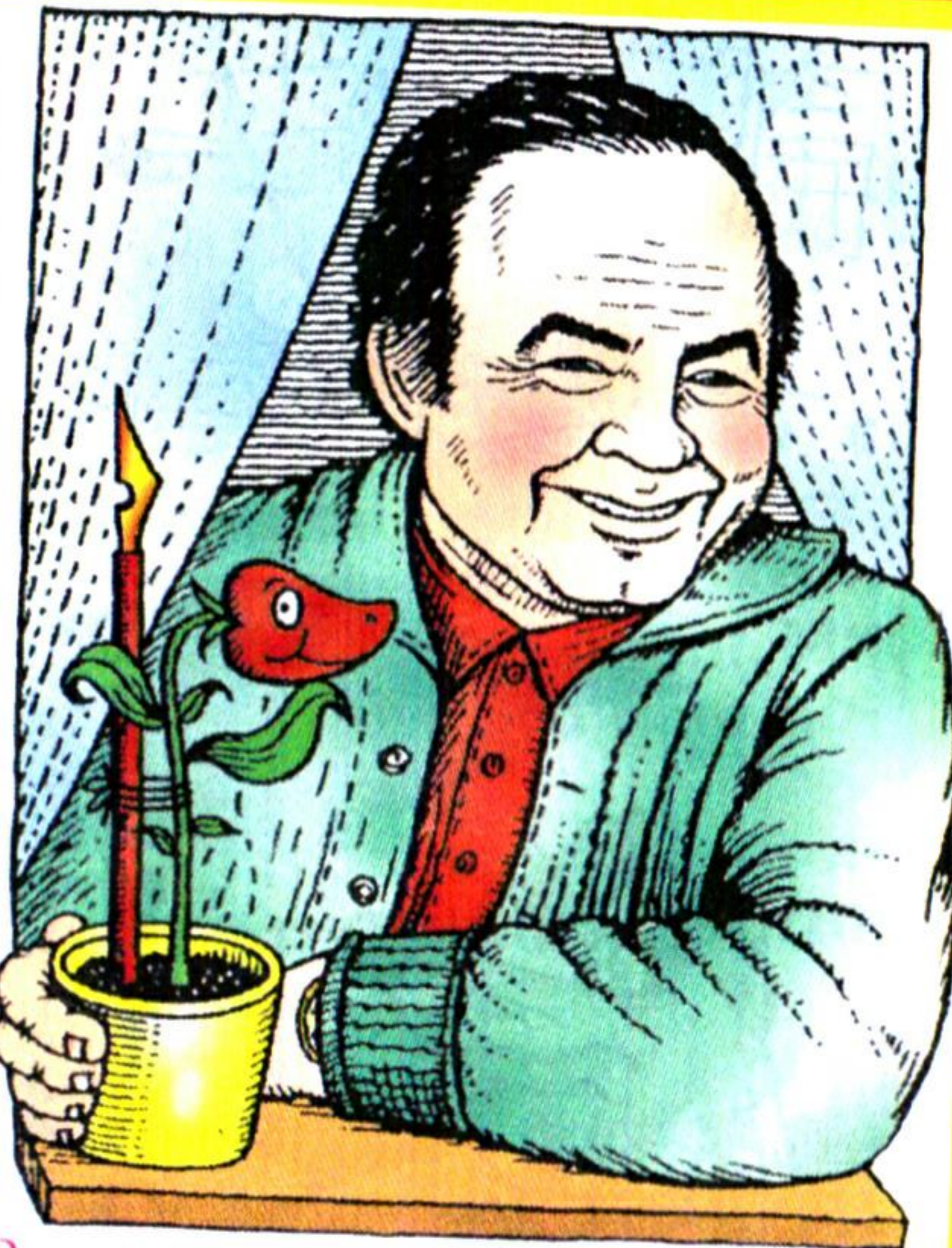
Вітаємо!

Дружній шарж Олексія Кохана.

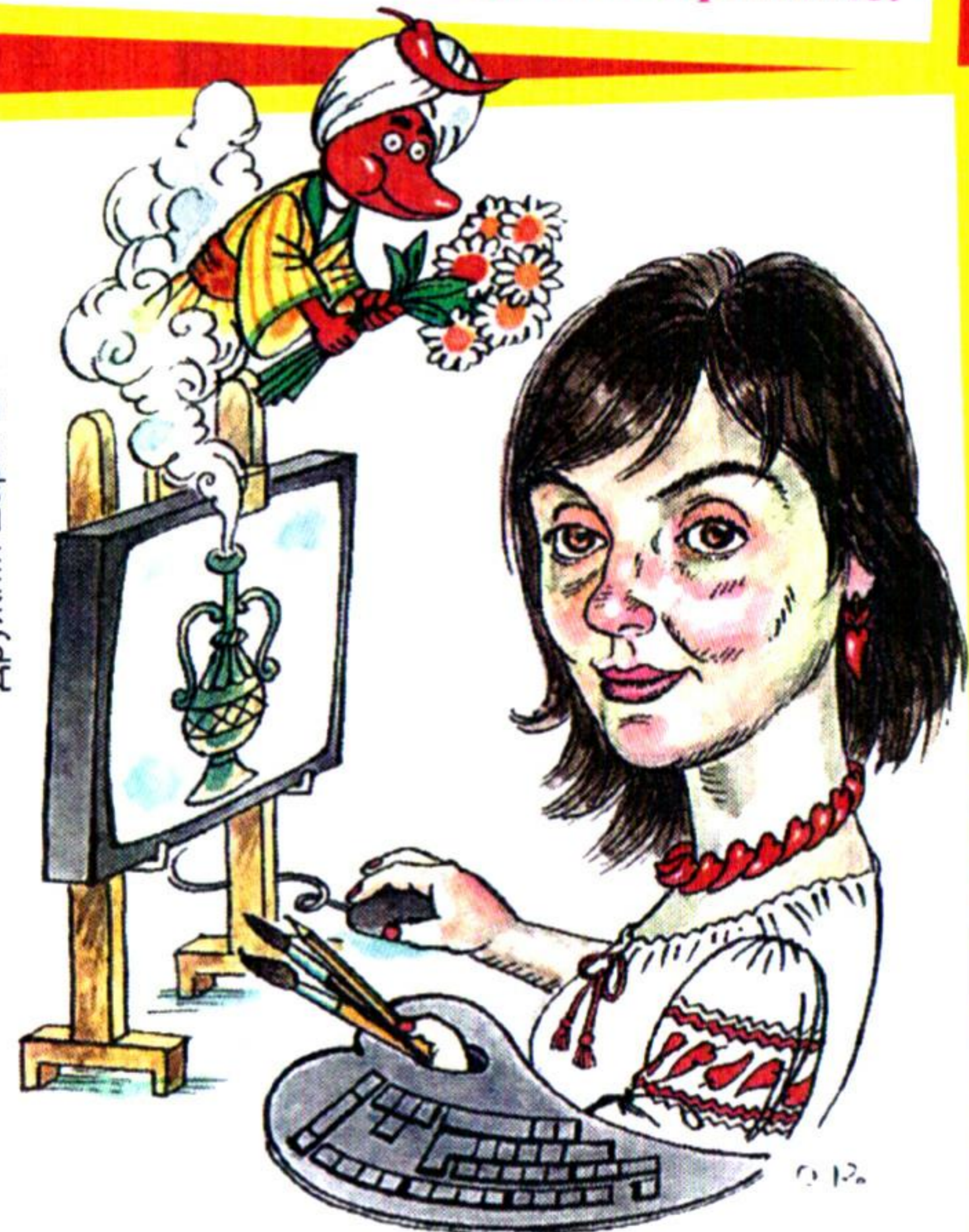
Відомого письменника-гумориста,
вірного друга журналу «Перець»
Василя КОСТЮКА
з достославним 80-літтям!
Здоров'я, творчих успіхів
і натхнення Вам!

Дружній шарж Олександра Монастирського.

Відомого письменника-гумориста,
нашого одноперчанина
Володимира ПАЛЬЦУНА
із 75-літтям!
З роси і води тобі, дорогий побратиме!

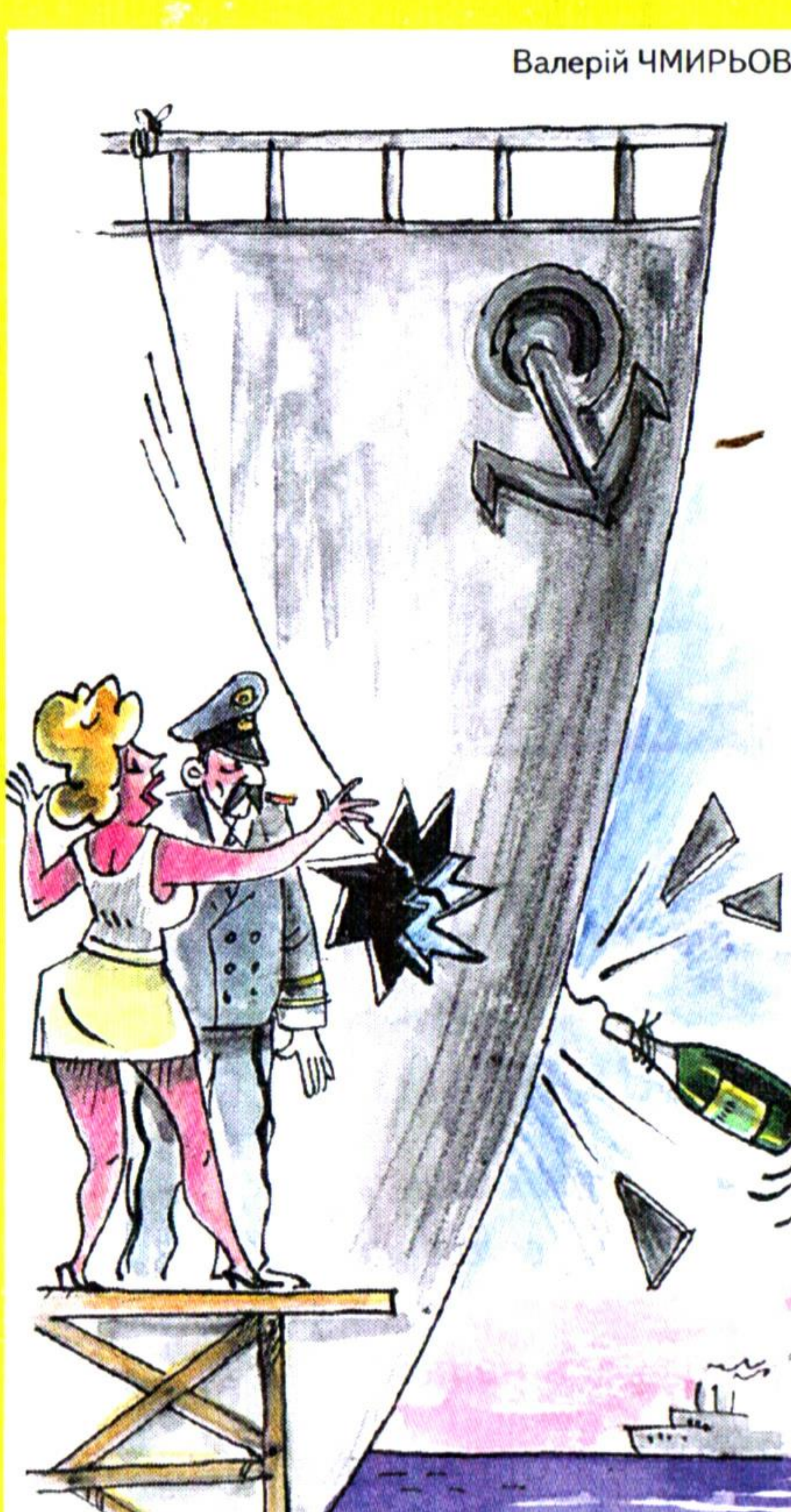
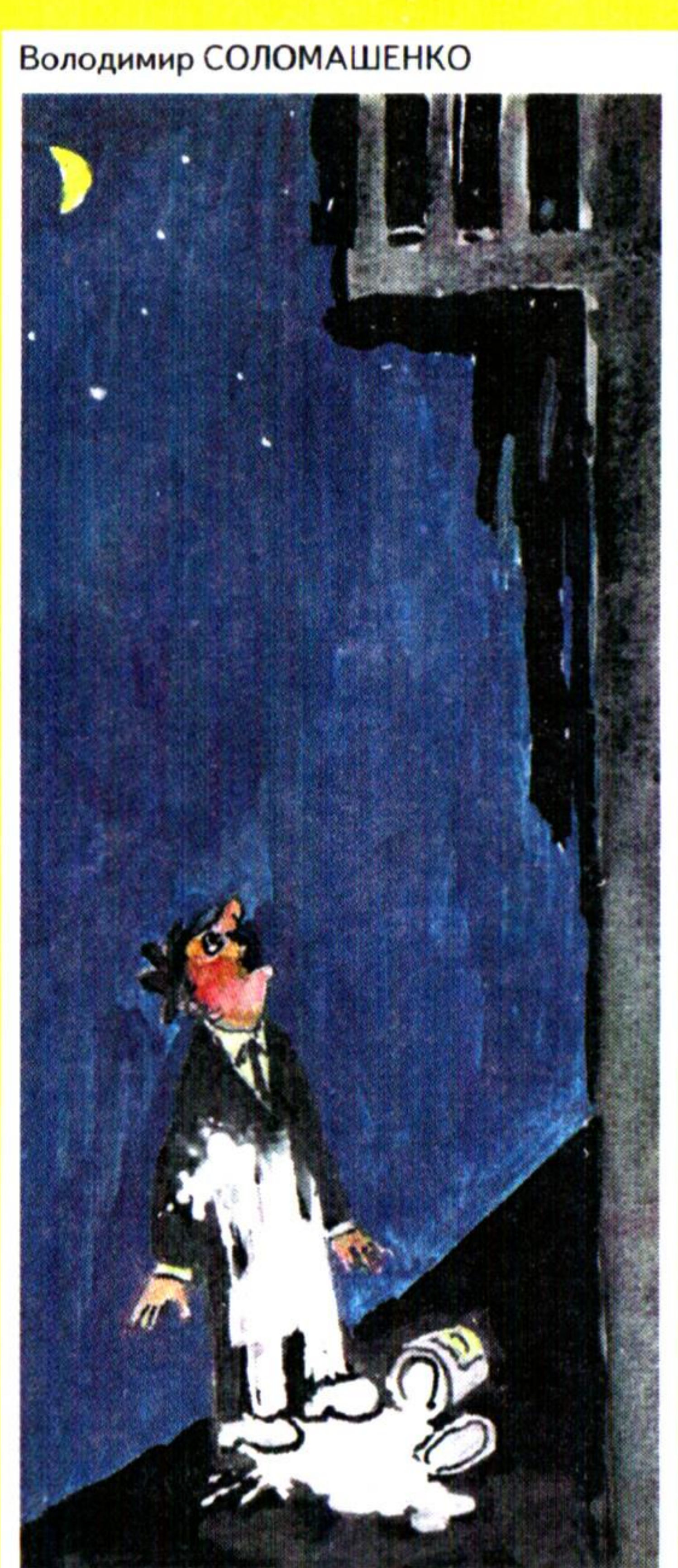
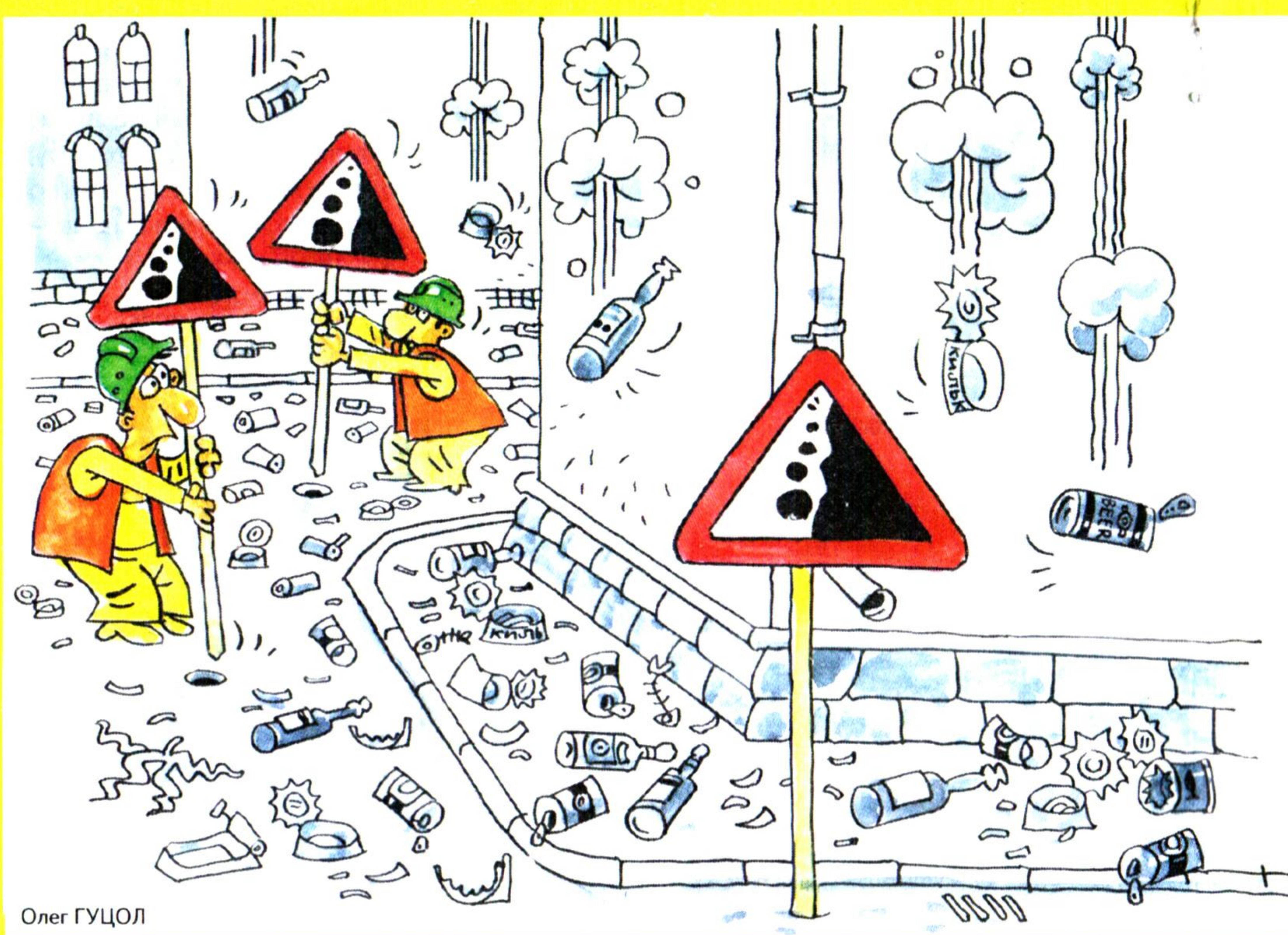
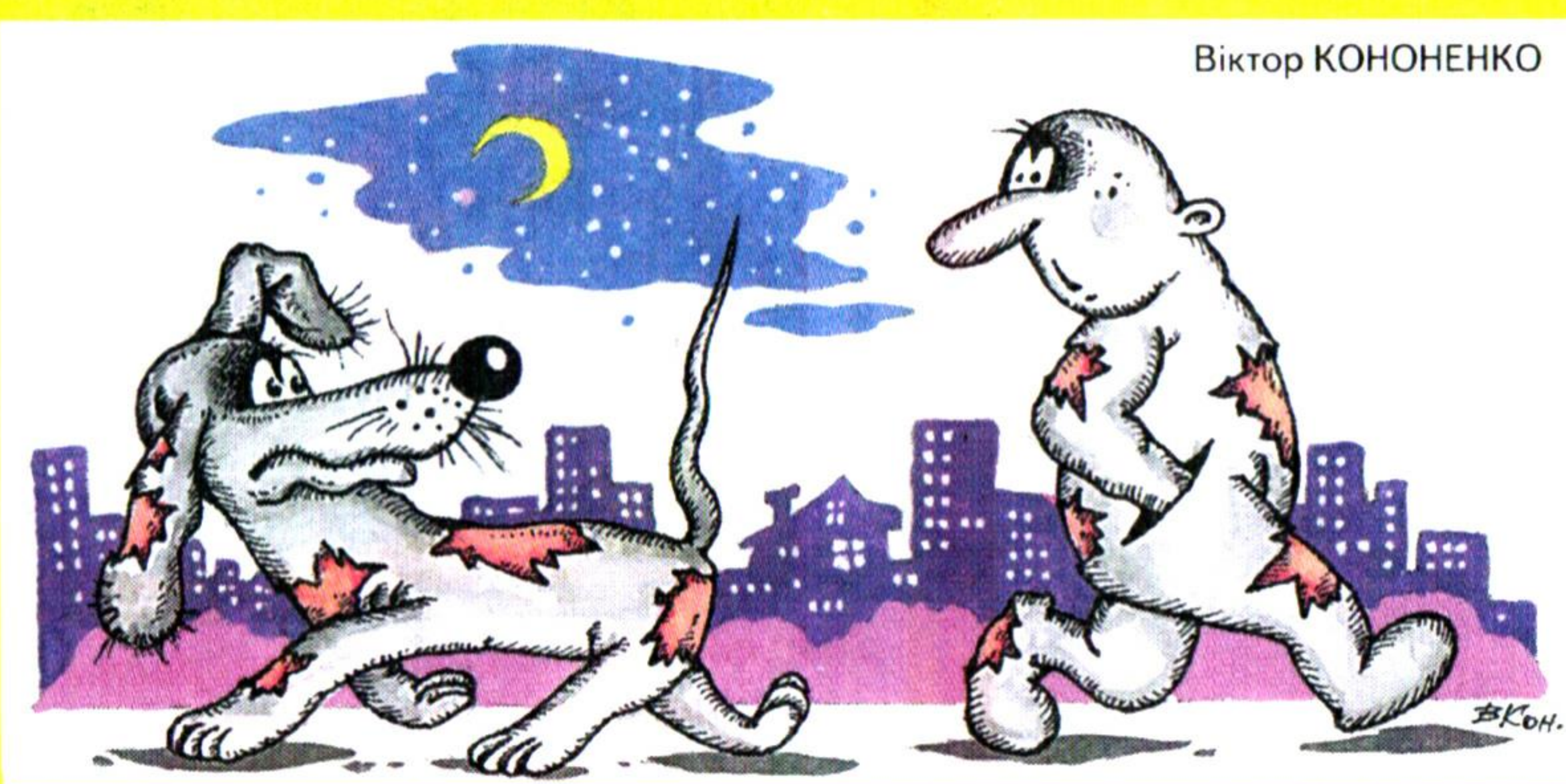
Дружній шарж Олексія Кохана.

Художнього редактора «Перця»,
заслуженого працівника
культури України
Марію ПИЛИПЕНКО
з молодим ювілеєм!

У вітрила долі, дорога Маріє,
Хай тобі погожий, добрий вітер віє!
Хай тобі, Маріє, серце веселіє!
Хай щоякнайкраще мається-ведеться
Ще і ще примножуй добру славу «Перця»!

Всі одноперчани —
від усього серця.

Народні УСМІШКИ

МОВИ

Чоловік влаштується на роботу в іноземне посольство. На співбесіду його запитують:

- Скільки мов знаєте?
- Три.
- Які?
- Українську, англійську, французьку.
- Ну, скажіть, будь ласка, щось англійською...
- Guten Tag.
- Це ж німецька.
- Ну, значить, чотири...

Почув і записав Ігор ДОВЖИК. м. Охтирка на Сумщині.

ІНТЕРНЕТ

Після того як з'явилися Інтернет-форуми і можливість залишати там свої коментарі, стіни в наших під'їздах стали чистішими.

У МАГАЗИНІ

- Любий, ну як, пасує мені ця сукня?
- Не можу тобі, кохана, нічого сказати, поки не гляну на цінник.

Почула і записала Олена КОВАЛЕНКО. м. Новоград-Сіверський Чернігівської області.

ВИХІДНІ ДНІ

На батьківських зборах у дитячому садку вихователька зауважує:

- Я не знаю, чим ви там займаєтесь у вихідні дні, але в понеділок за сніданком усі діти цокочуться чашками з чаєм.

Почув і записав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ. м. Київ.

СКРОМНІСТЬ

Власник крутої фірми розмовляє із менеджером:

- У моїй фірмі є зайвий «Мерседес». Новий-новісінський. Останньої моделі. Ми б могли його вам подарувати.
- Ні, я не можу прийняти такий дорогий подарунок.
- Ну, тоді ми могли б продати його за сто євро...
- У такому разі я куплю два...

Почув і записав Степан БЕБОЯ. м. Рахів Закарпатської області.

КРИТИКА

Студент Петренко в рефераті «Критика економічної і політичної ситуації в країні» у списку «Використані джерела інформації» вказав лише два: трамвай № 14 і приймальня ЖЕКу № 304.

ЛЕГКО

Легко відповідати за свій народ, коли його ні про що не питають.

Почув і записав Василь ЮРЧЕНКО. м. Харків.

ПОГІЧНО

Громадянин Н. виграв суд у ДАІ: він довів, що при швидкості 200 км/год. неможливо розгледіти знак 40.

ТЕЛЕВІЗОР

- Пікарю, що мені робити? Я страшенно втомився від телевізора.
- А як спите?
- Сплю добре, але усі сни ідуть із рекламою.

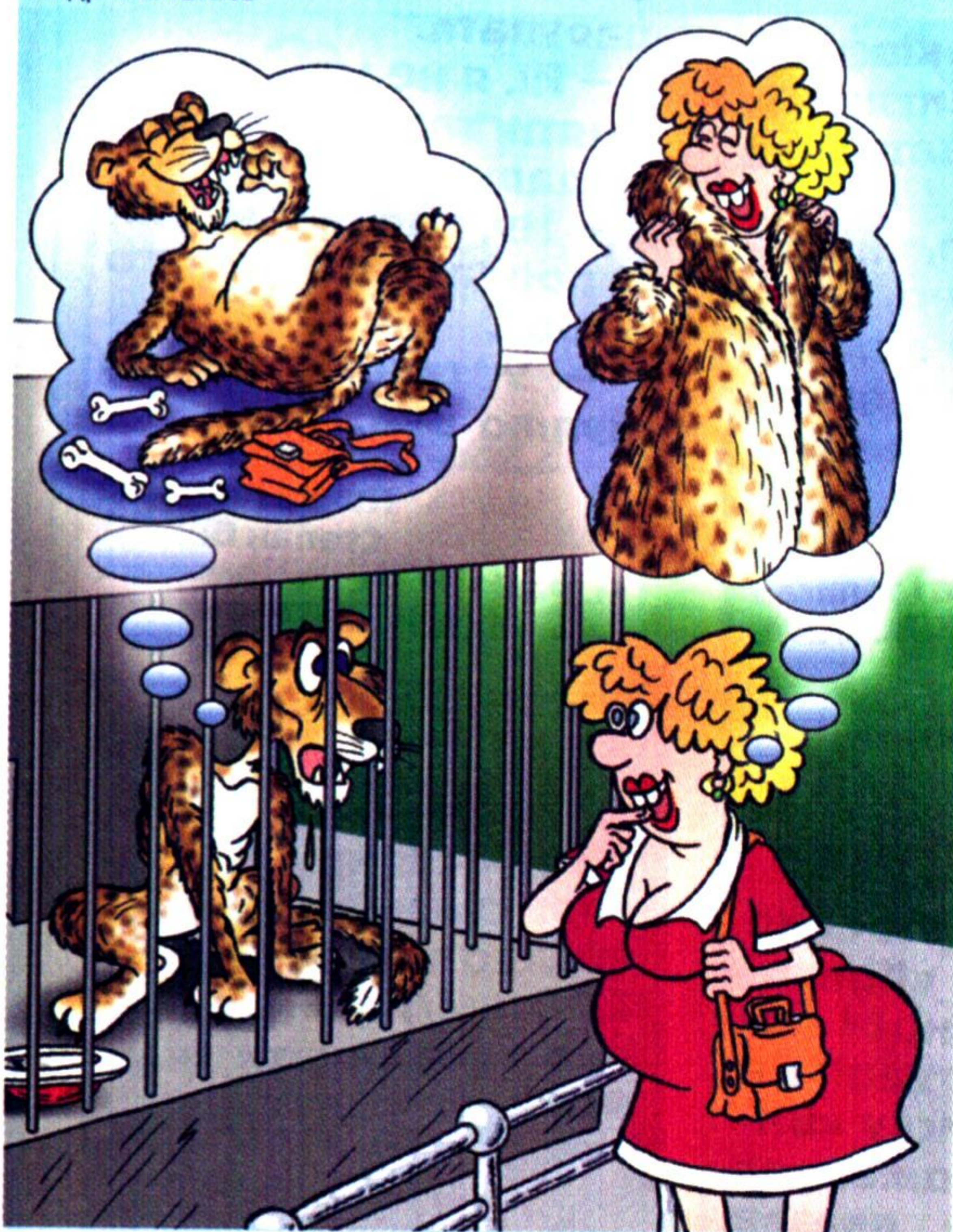
Почув і записав Іван ГРЕЧАНЮК. смт Шрамківка Драбівського району Черкаської області.

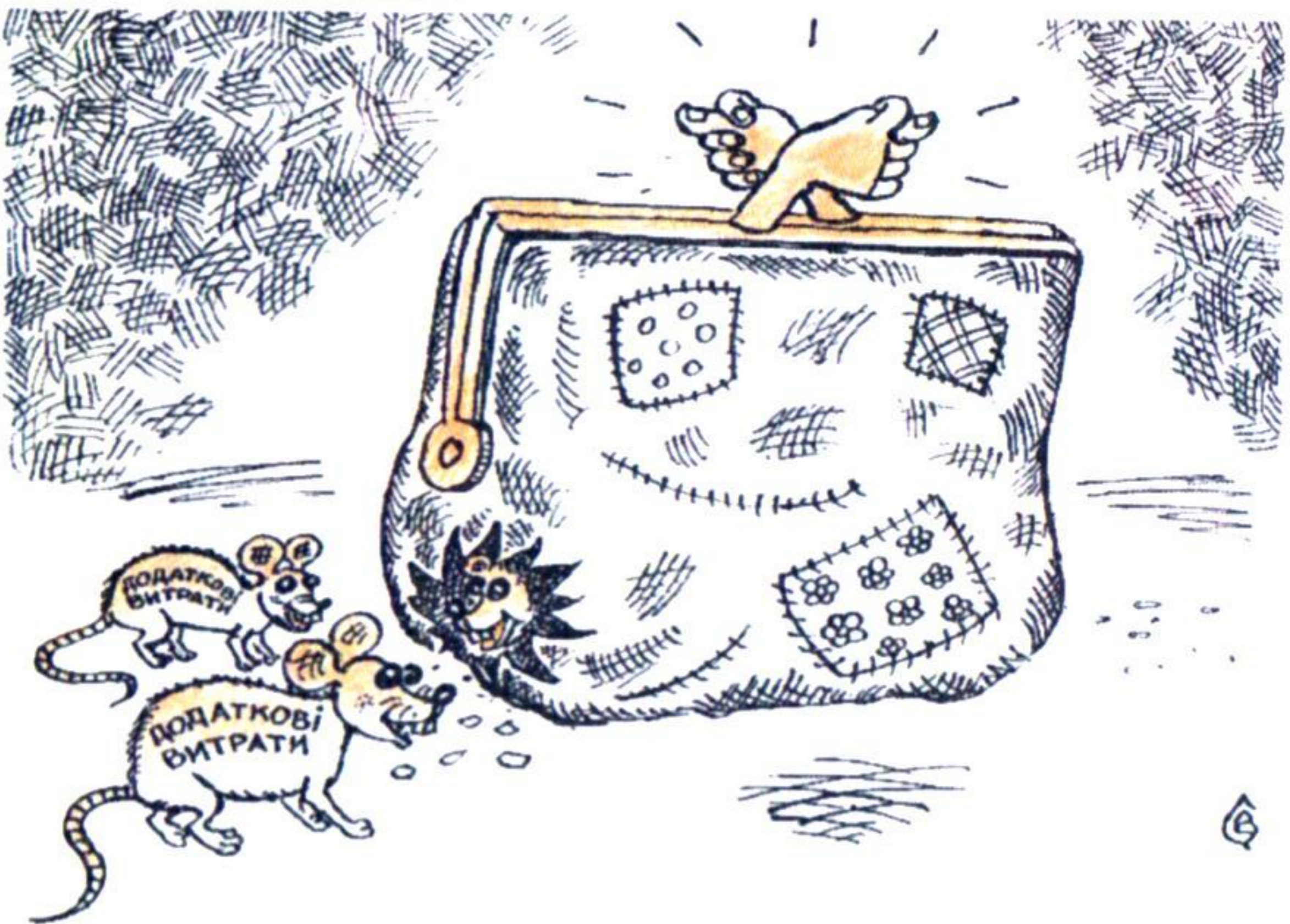
Данило КУЗНЕЦОВ

Андрій САЄНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Не встигли тоста дослухати, як у двері подзвонили.

— Ви тут гуляєте, — за хвилину з коридора почувся високий жіночий голос, — а там Влодко з Петром злодія затримують. На балкон до Юрасиків ліз...

На диво, ніхто з Юрасиків — ні він, ні вона, — навіть не змінили поз. Вони продовжували зручно сидіти за шахетником пляшок, ніби мова йшла про те,

вимагати, щоб чоловік допоміг їй прибити каблук.

І Влодко пішов. Я ще довго чув їхню якусь дуже фальшиву розмову, аж поки їх не поглинув під'їзд.

— Ну що, — сказав злодій, коли ми лишилися наодинці, — скоро ваша міліція приїде?

Я нічого не відповів, бо це могла бути провокація. Скажеш йому щось не так, а він — по шиї.

якийсь дивак. Ну, чого вам заманулося... е-е... відвідати Юрасиків?

— А я до них і не ліз. На холеру мені ваші Юрасики!? Отут мала б жити Тетяночка, але в цьому безликому районі всі будинки однакові...

Він затиш. А мені відразу полегшало.

— То ви, значить, і не злодій? Так би мовити, до коханої йшли?

ЯК МИ ЗАТРИМУВАЛИ ЗЛОДІЯ

ГУМОРЕСКА

що грабують не їх. Я не витримав і звернувся до Юрасиків.

— Між іншим, — сказав я їм, — злодій був на вашому балконі, а не на сусідському. То хоча б вийшли, глянули, що поцупив.

— Брехня, — перервав мене Юрасик, — синя брехня. Ніхто нічого не цупив, бо в нас нічого не можна вкрасти. Тиждень тому ми з Юльцею хотіли розлучатися і порозвозили все майно до батьків. Спимо на моєму студентському чемодані.

— Так, так, — підхопила язика Юльця. — Що, ми не бачили злодія? Щодень по теліку... Якщо вже кому треба йти дивитись на злодія, то тільки вам, тамаді. Ви так цікаво розповідаєте, от і розкажете всім.

Хоч моє єство протестувало, весь загал висловився за те, щоб познайомитись із злодієм пішов я.

— А хто ж буде керувати столом? — використав я козир. — Ви ж мене обирали...

— Та якось обійдемося, — легковажно загаласувала вага.

Я востаннє глянув на стіл і, накинувши наопашки куртку, пішов.

За рогом стояло троє: довготелесий здоровань і двоє дрібніших — Влодко і Петро. З чорного неба сіявся дощик, під ногами було слизько.

Не встиг я привітатись, як Петро сказав:

— От добре, що ти прийшов. Міліцію вже викликали. До її приїзду треба припилити ось цього варнака, — він показав пальцем на здорованя, — а я зараз...

Це були його останні слова: пішов і вже не повертався.

Невдовзі з-за рогу вийшла Влодкова дружина і почала

— Слухайте, вам що, позакладало?

Злодій насувався на мене, а я непомітно для нього вимірював очима відстань до смітєвих баків. «Він про них не знає, — міркував я, — отож, зашпортається за якийсь і впаде, а я тим часом як побіжу...» Мене брала тривожна нудьга. «Ну, чому, — билася думка, — я тут серед багна, мокрий до п'ят, стою з якимось рецидивістом?..»

— Слухайте, — звернувся я до злодія, — а чому б вам не драпонутися?

— Це від кого? — саркастично кинув він. — Я міг би просто піти геть, але у вашому клятому районі на кожному кроці — яма.

— Ну то залишайтеся, а я сам піду... — сказав я, але він не дав докінчити.

— Е, ні, приятелю, не вийде!

— А може, зі мною підніметься у п'яту квартиру? — стрелила рятівна думка. — У нас вечірка, чудове товариство, багатий стіл... Ну? Я вас прошую, є що випити... Поки приїде міліція...

— Я не алкоголік, щоб лазити по чужих халупах.

— Але ж лазили, — вирвалося у мене і, щоб пом'якшити враження, додав: — Ви

— А то б я оце стояв з вами! Хотів я Тетяночці сюрприз зробити...

Він не закінчив, бо нас освітила машина. З неї вискочило троє. Судячи з відшліфованих рухів — митці своєї справи. Не роздумуючи й хвилини, вони підхопили мене під руки і вкинули в буду. Міліціонери, дякуючи за допомогу, трясли здорованю руку.

— Ні, ні, навіщо ж вам із нами їхати! Коли треба буде, ми вас викличемо, — сказали йому, коли той намагався сісти в буду.

Ще мить — і ми тряслися на ковбанах. Один із «митців» тримав мене за комір.

— Та ви що? — репетував я. — Треба було брати отого, а не мене. Або взагалі — нікого.

«Митці» весело розсміялися.

— То це, значить, ви пильнували отого здорованя, а не він вас? Скільки у вас кілограмів? Певно, з сорок вісім? Всі «балконники» і «форточники» дуже портативні.

Я ще і ще раз хотів довести, що я тамада з вечірки, але марно.

— Буде у вас сьогодні вечірка, — суворо кинув сержант.

...Все зрештою ніби владалося. А оце недавно зустрів Юрасика. Згадує, що дуже весело пройшла вечірка. Після того, як я пішов, душею колективу став новачок, якого я нібито прислав замість себе.

— Здоровий такий, а до чого дотепний. Прийшов і каже, що в таку пору він все одно на тверезу голову не вийде з нашого району, то, мовляв, хоче трохи гульнути, а потім уже й рушати.

— До речі, — додав Юрасик, — він жалкував, що ти кудись сам без нього поїхав.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Сатира у мініатюрі

МАЙДАН

Наша воля сягнула безмежності,
Призабувши реальні спроможності.
Ой, боюсь, що Майдан Незалежності
Перезвуть на Майдан Незаможності.

Петро ОСАДЧУК.

м. Київ.

ДОСТАТОК ПЕНСІОНЕРА

Шинки запахущої кавалок,
Мов мішені — кільця ковбаси,
Ще й рулетів кручених спіралі,—
Пальці не оближеш — від'їси.

Помідори, огірки й компоти,
Сирники
І з перчиком розсіл...
З кольорового журналу фото
Розкладаю на кухонний стіл.

І хоч будень зараз, а не свято,
В хаті вже не пустка, а достаток!

ПІСЛЯ ЧЕРГОВОЇ БІЙКИ У ПАРЛАМЕНТІ

Ви усі в потрясіннях і стресах,
В небезпеках і ризиках лих...
Добивайтесь доплати до пенсій
Як учасники дій бойових!

ДУПЛЕТОМ

Козацтво тішиться китайками —
Китайськими трусами й майками.

Якщо вмієш білий світ любити —
Де не ступиш, будеш в центрі світу...

Михайло ПАСІЧНИК.

с. Гришківці
Бердичівського району
Житомирської області.

ПРО ТІЛО І ДУШУ

Ти можеш просто вештатись без діла
І можеш сиднем висидіти вік.
Яка різниця, як служив ти тілу,
Якщо воно ніколи не служило
Ні серцю, ні душі, ні голові?

Наталка ФУРСА.

м. Полтава.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

«Думав після виходу на пенсію уже точно добровільно здать мисливську рушницю і набой, а у зв'язку з тим, що вік виходу на пенсію збільшили, рішив підождати і я. Тим більше, що зараз опасно приходить в міліцію зі своїм стволом. Виходиш від них обібраний до нитки із навішаними на тебе семи шкурами не убитих тобою оленів і козуль.»

(Із пояснювальної записки).

«Після відкриття охоти в районі Горного заповідника було утеряно ружжю ТОЗ-63 16 калібру, горизонталка, стволи внутрі хроміровані і рюкзак із набоями і за-

Страхіте ПЕРО Не в гусак...

(Із мисливського записника)

кускою цвета хакі, куртка 52 розміру, дець повісив на дерево цвета камуфляж. Велика просьба до усіх охотників і грибників — не сообщать у правоохоронні органи, а сообщать на мій мобільник XXX-XXX-XX-XX, або на домашній XXX-XX-XX. Жінці ні в коім случаї не давать інформації. Позвать Михайла. Тому, хто найде —

подарую гарне поросся, а охотникам по дві качки і отличний могорич.

Михайло С.»

(Оголошення в лісі на дереві).

«На привалі біля річки нормально отмічали відкриття охоти. Стріляли ісключительно угору. По річці ніхто не стріляв. Хто ж знав, що те, що для охотників блаженство, для рыбака — інфаркт. Зразу ж повідомили в органи і соблюдали режим тишини до приїзду «Швидкої допомоги.»

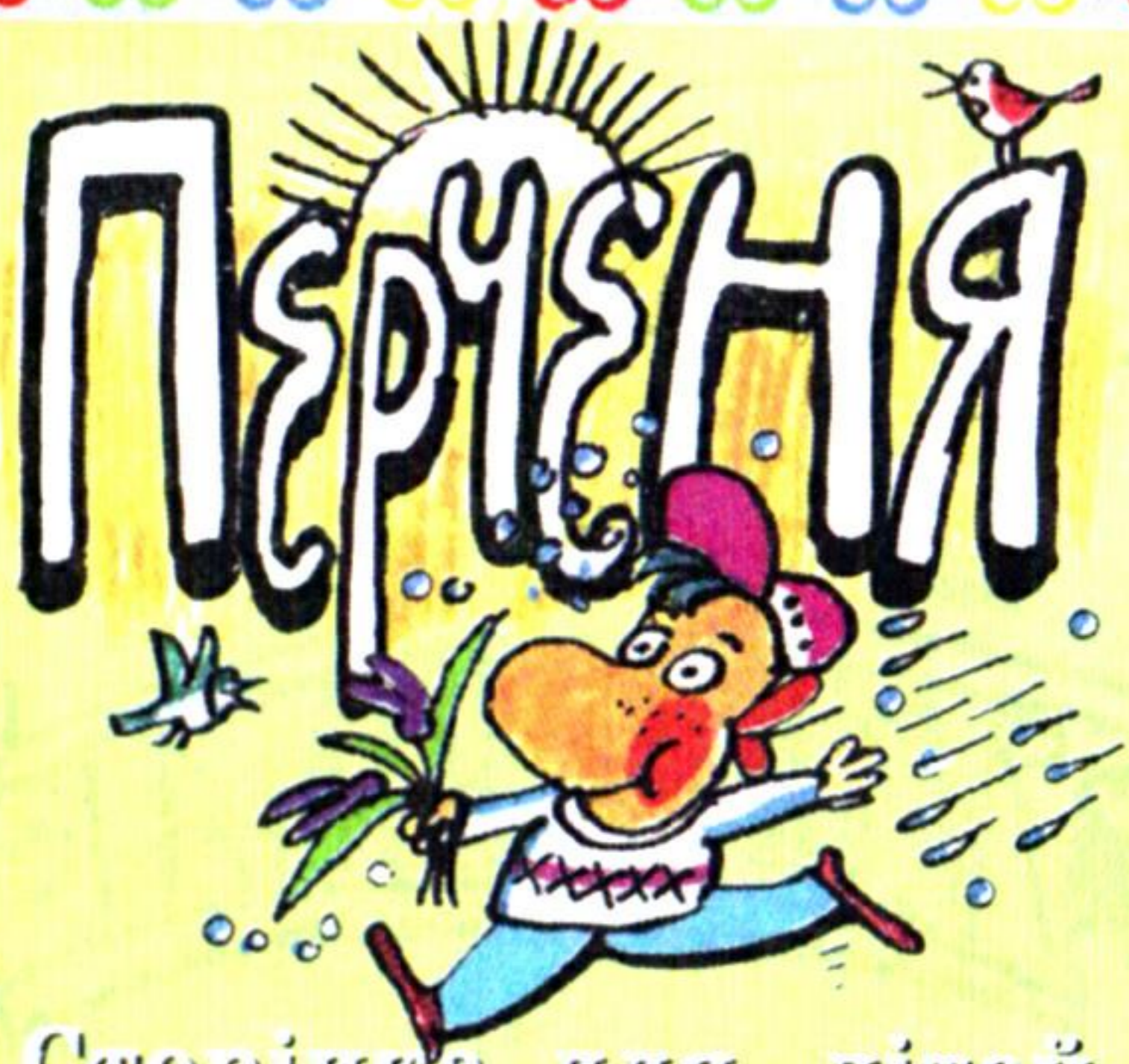
(Із пояснення мисливців).

Надіслав
Віталій РОМАНЕНКО.

м. Севастополь.

Володимир СОЛОНЬКО

Сторінка для дітей

СРІБНИЙ ДОЩИК

Умис дощик личко
Весняної землі.
Прокинеться травичка,
Прилинуть журавлі.

Дощик срібний, дощик срібний,
Сонце золотисте
Уквітчали землю рідну,
Мов живе намисто.

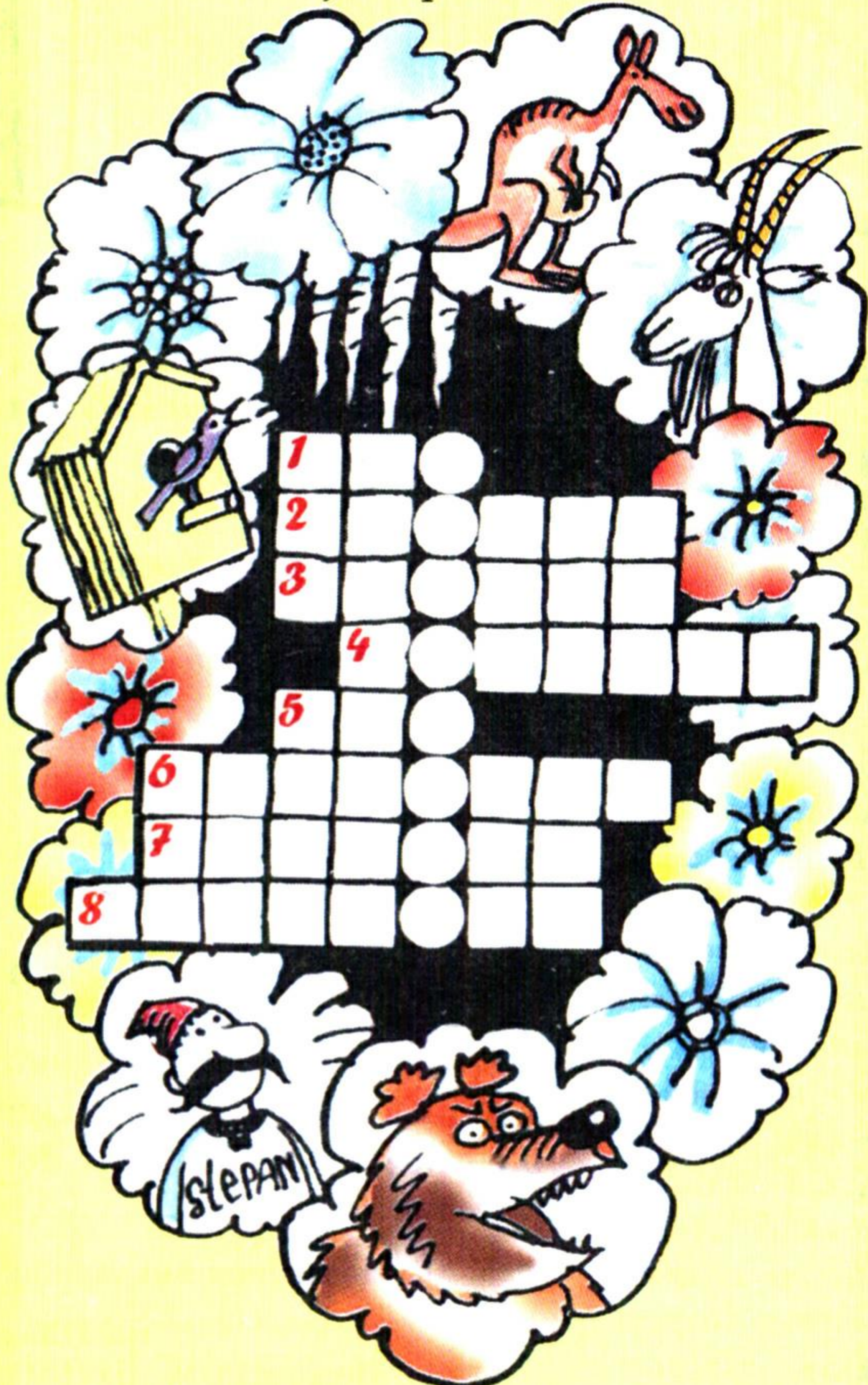
Тріпочуть на долонці
Краплинки-стрибунці.
Ми тягнемось до сонця,
Неначе пагінці.

Умисем наші личка
Під весняним дощем.
Мов квіти і травичка,
Скоріше підростем.

Надія КИР'ЯН.

КРОСВОРД

Той, хто правильно розгадає кросворд, у виділеній вертикалі прочитає, як наші предки у давнину називали місяць березень.

1. Ой болить у мене..., бо не хоче їсти суп. 2. Дуже поширене в Україні чоловіче ім'я. У перекладі з грецької воно означає «вінок». 3. Житло бурого ведмедя. 4. Тварина, яка на волі живе лише в Австралії. 5. На лузку пасеться грізна, як гроза. Я її боюся, це чужа... 6. Шпак співає, шпак свистить: «Є хатинка! Є де жити!». 7. Хто за десять хвилин може випити дев'яносто літрів води? 8. Що за біла морква під дахом росте?

Склала Світлана ВОРОЖБА.

Була собі Вівця. На сніданок любила по-смакувати вівсом і запашним сінцем.

Щодня Вівця книжки читала, вовну пряла і шапки плела. А ще любила дивитися в небо.

Настала зима, Вівця дивилася на нього з теплої хатки.

Сніг ішов і йшов, сонця не було й не було. А одного дня визирнуло тьмяне-тьмяне.

— Що з тобою? — запитала Вівця.

— Застудилося я, сніг холодний, — пошепки сказало Сонце Вівці.

І заховалося.

А Вівця витягла ниточку зі своєї шуби та й сплела шапочку і шалика для Сонця. Взяла лимон і банку варення малинового, чайник та й пішла на гору, де росте дуб.

Біля того дуба — драбина, якою улітку Вівця на небо лазила, щоб відкрутити краника для дощу.

І цього разу вона швидко вилізла і вдягла Сонечку теплу шапочку, пов'язала шалик на шию і напоїла його гарячим чаєм із лимоном і малиновим варенням.

За кілька днів Сонечко одужало і почало частіше з'являтися на небі. Люди сказали: «На весну повернуло!»

А Вівця усміхалася:

— Варення таки допомогло...

Ніна ДАЦЕНКО.

ПОДАРУНОК

Донька до мами:

— А мені здається, що нашому сусідові не подобається, як наш Сергійко грає на барабані.

— Чому ти так гадаєш?

— А він йому складний

ножичок подарував.

— Ну то й що?

— А потім ще й запитав, а чи знає Сергійко, що в барабані всередині.

ПОДЛИВ

Прибігає Вінні-Пух до П'ятачка:

— Пацику, нам прислали десять банок варення: по вісім банок кожному.

— Як по вісім? Їх же всього десять...

— Не знаю як, але свої вісім я вже з'їв.

Надіслав Володимир СЕРБИН.
м. Нікополь.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Конкурс дотепників

... Весна! Нарешті! Нарешті стали гарячими батареї опалення! І не треба одягати шолом мотоцикліста, коли вибігаєш у магазин, щоб купити хлібину. Бурульки під дахом будинку розтанули. Щасливі двірники дивляться, як тануть на доріжках останні кучугури снігу. Ті ж, хто місив його з сіллю своїми чобітьми і черевиками всю зиму, можуть тепер викинути взувачку на смітник.

А в селі... «Сонце гріє, вітер віє...» І селянин уже думає, яке ж то буде літо? Чого біль-

ше садити: картоплі чи помідорів? Чи сіяти сою і соняшник?

А лелеки, котрі принесли на своїх крилах весну, думають-гадають, де б ото, прилаштувати своє гніздо? Старі сільські хати, на яких споконвіку гніздилися їхні предки розвалилися, дерева повсихали, дерев'яні електричні опори спилили на дрова... І подалися птахи до міст, де на багатьох балконах майже готове гніздо – телевізійна «тарілка». Саме таким побачив життя сучасних лелек наш художник Валерій Чмирьов, («Перець» № 1).

А переможець конкурсу дотепників Володимир ДРАГОМАНОВ із м. Генічеська на Херсонщині прокоментував

його малюнок так: «У сім'ї, в якій на балконі у телевізійній «тарілці» поселилися лелеки, чоловік каже дружині:

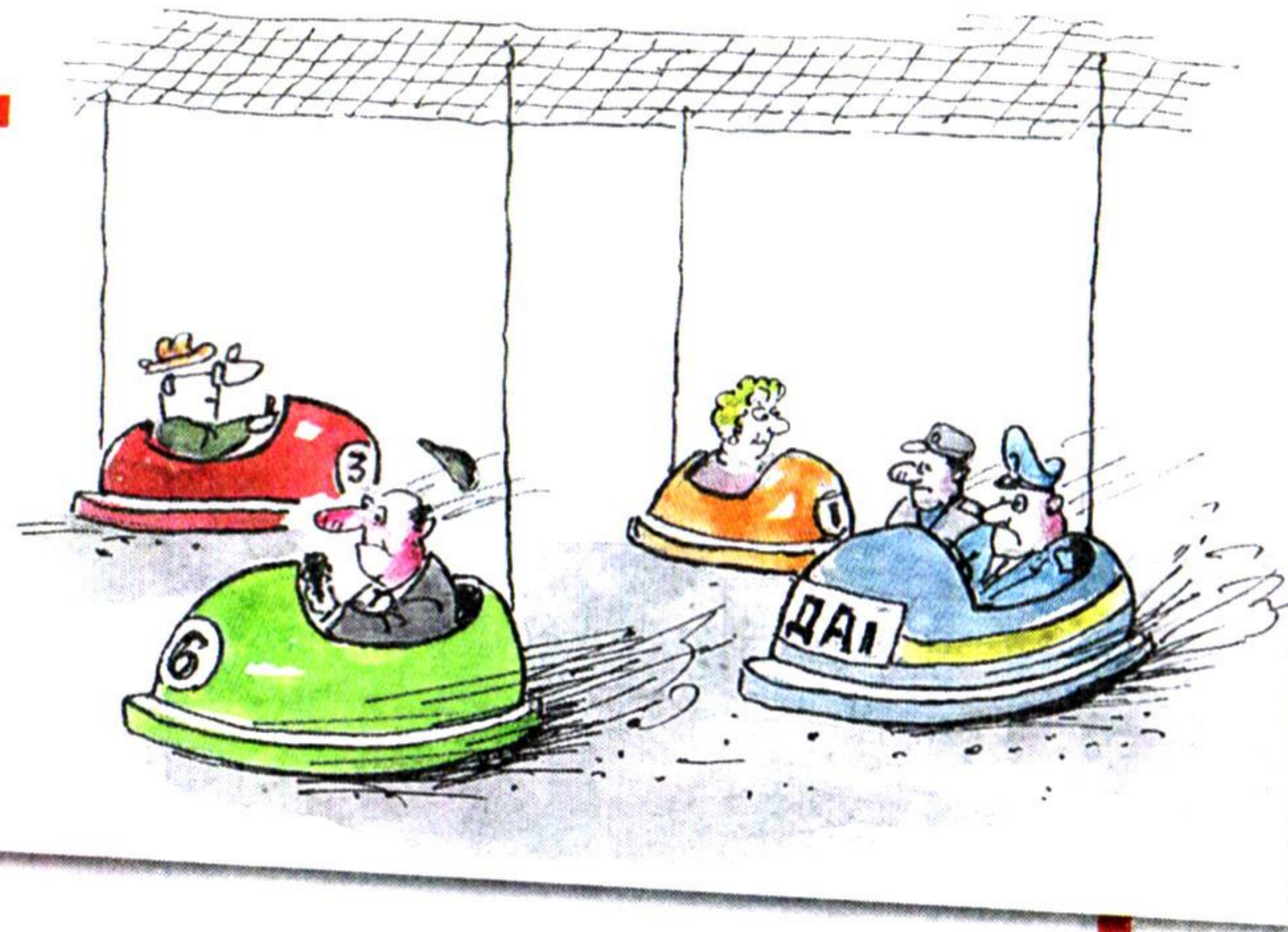
– Пора, Валю, і нам про діточок подумати.

– Володю, ця мисля у твоїй кучерявій голові з'явилась тоді, коли ти дивився на лелек чи по телику рекламу про памперси?»

І ще підпис Володимира про ту ж сім'ю:

«Чоловік: – Тепер я розумію, чого у нас на усіх каналах фільми і передачі тільки про любов...».

Переможцю приз і фіалки.

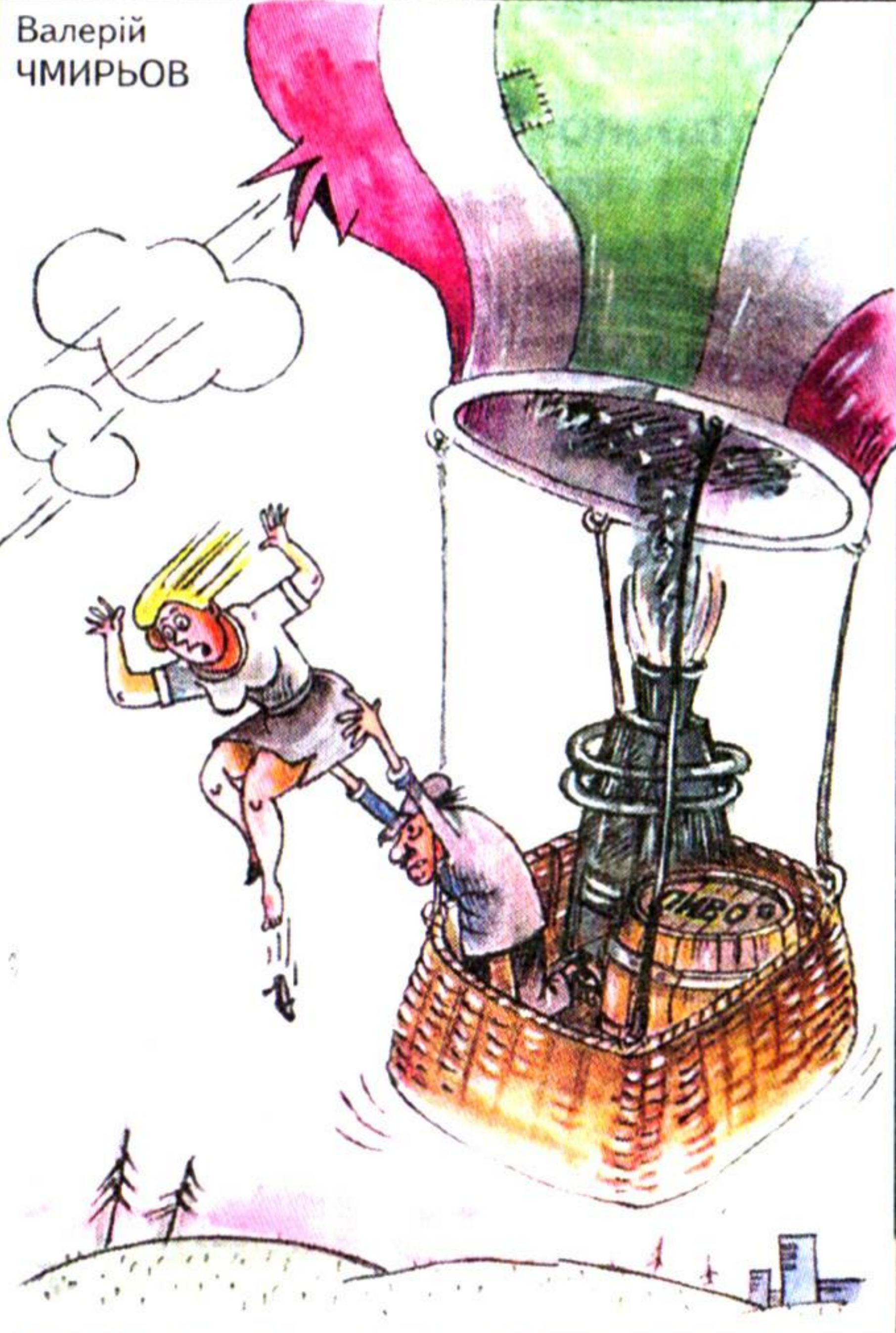

А решті дописувачів – побажання перемогти у наступних турах.

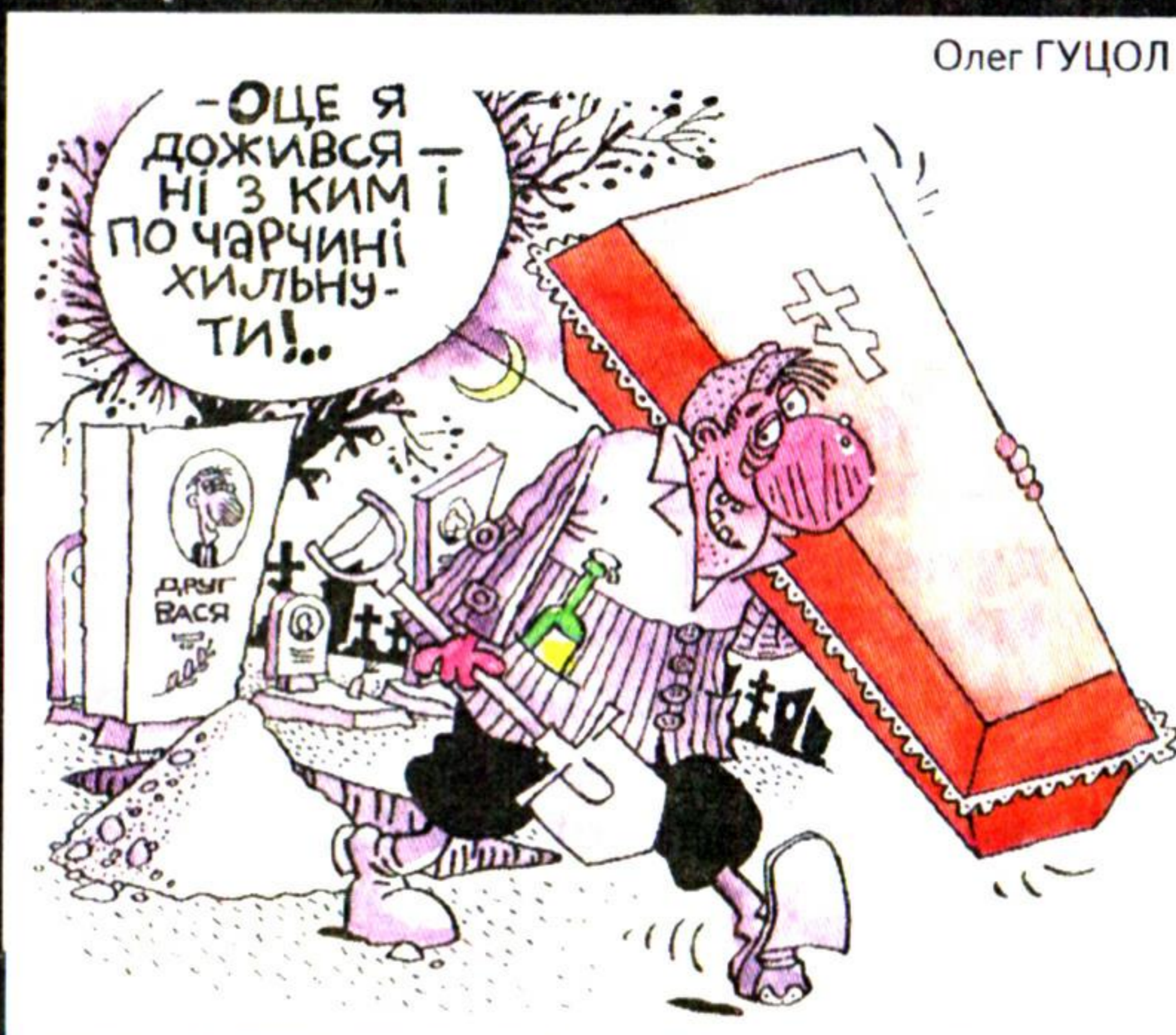
Для усіх же нове завдання: придумайте підпис до малюнка Володимира Соломашенка.

Весняного настрою, щастя і перемог!

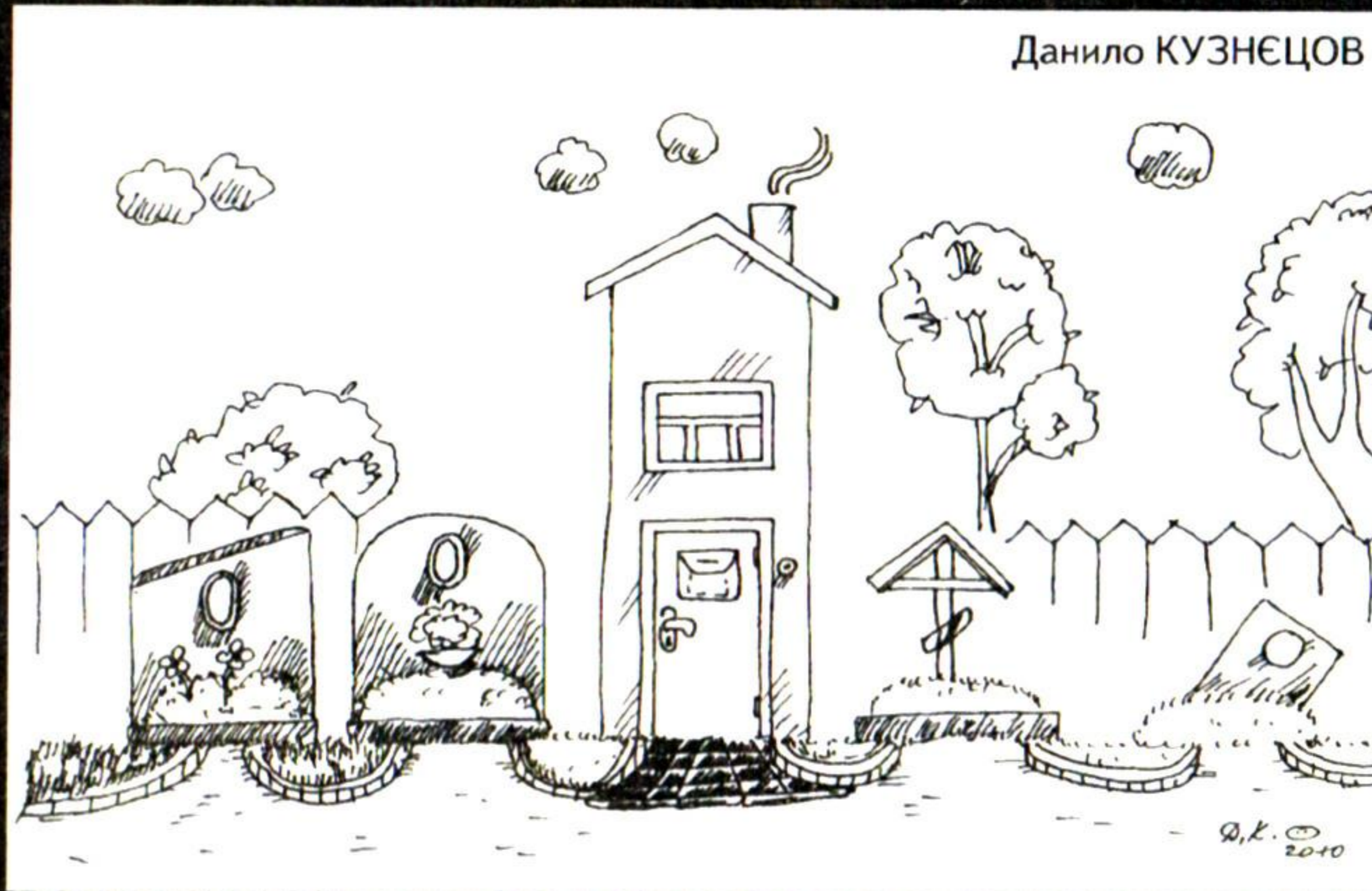
Валерій
ЧМИРЬОВ

Олег
ГУЦОЛ

Данило КУЗНЕЦОВ

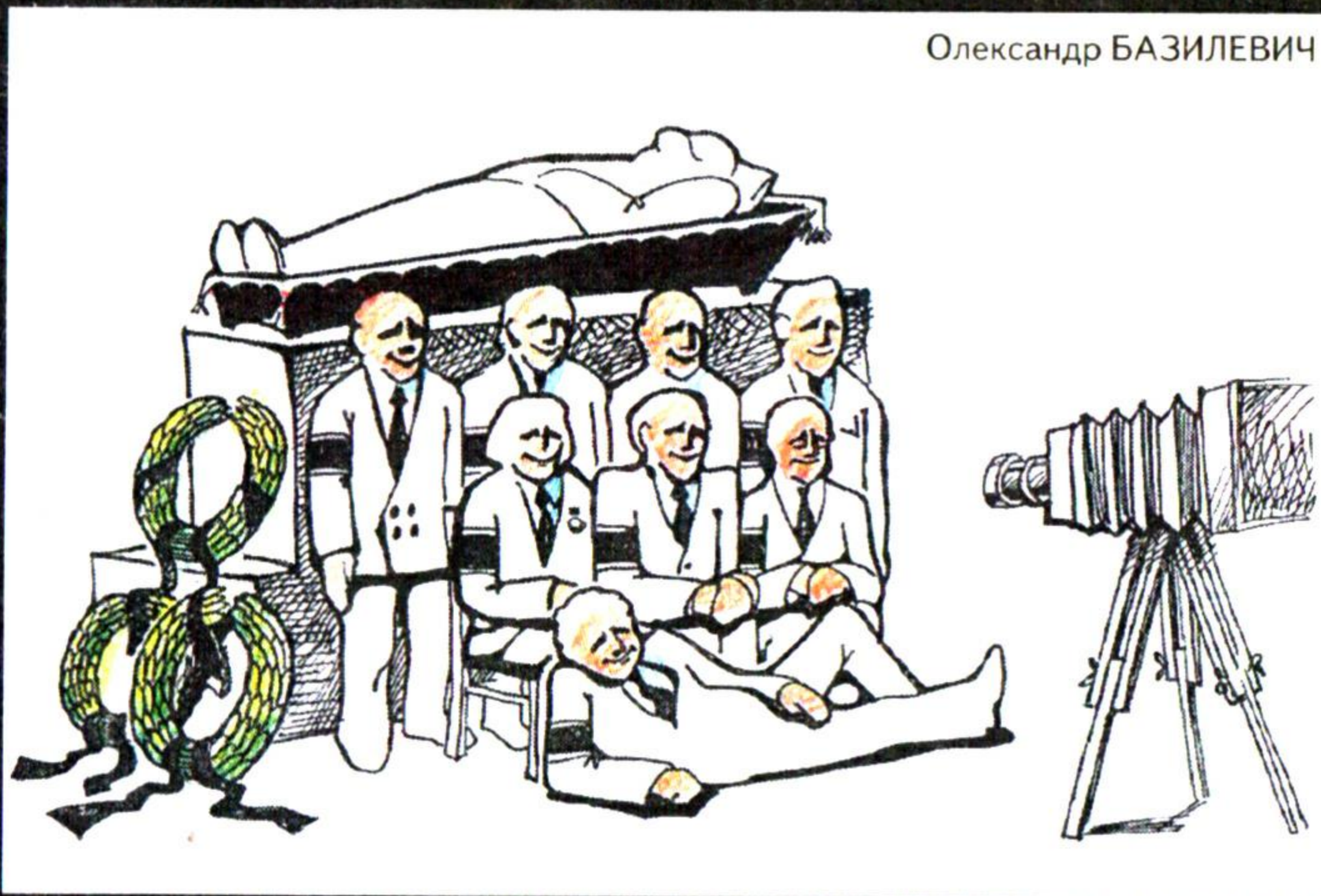

Анатолій ВАСИЛЕНКО

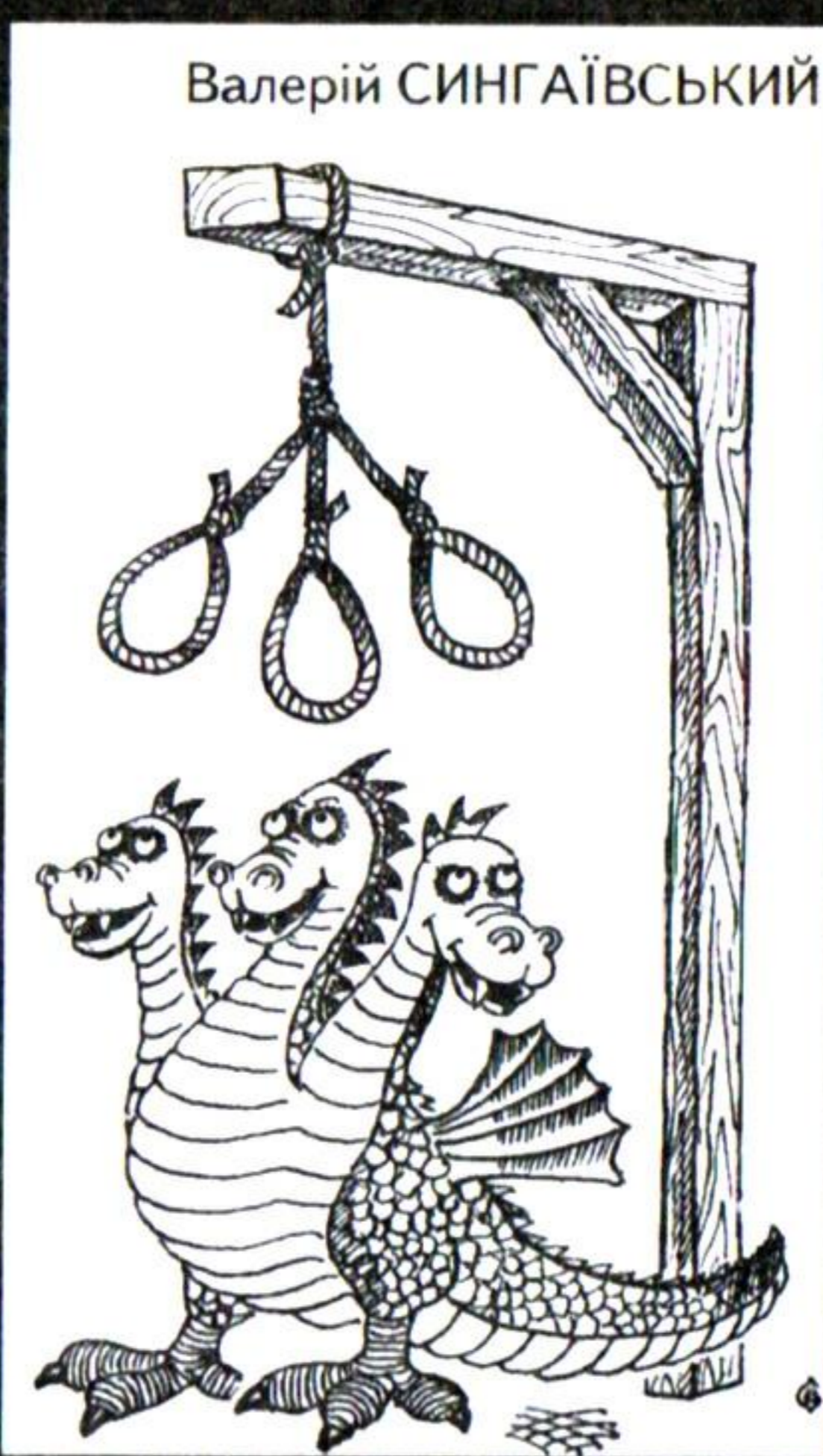

– Не помирай зараз, Василю...
Земля замерзла, не вдовбаєш...

Олександр БАЗИЛЕВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

ЗАПИТАЇТЕ –
ВІДПОВІДАЄМО

– Яка різниця між нашою дулею і їхньою?

– Ми свою дулю тримаємо в кишені, а вони свою – у нас під носом.

– Що таке співпраця?

– Половина працює, а половина співає.

– Яка різниця між вишами колись і тепер?

– Колись викладачі відраховували студентів, тепер студенти відраховують... викладачам.

– Яка це – «вірна дружина»?

– Скільки б у неї не було коханців на

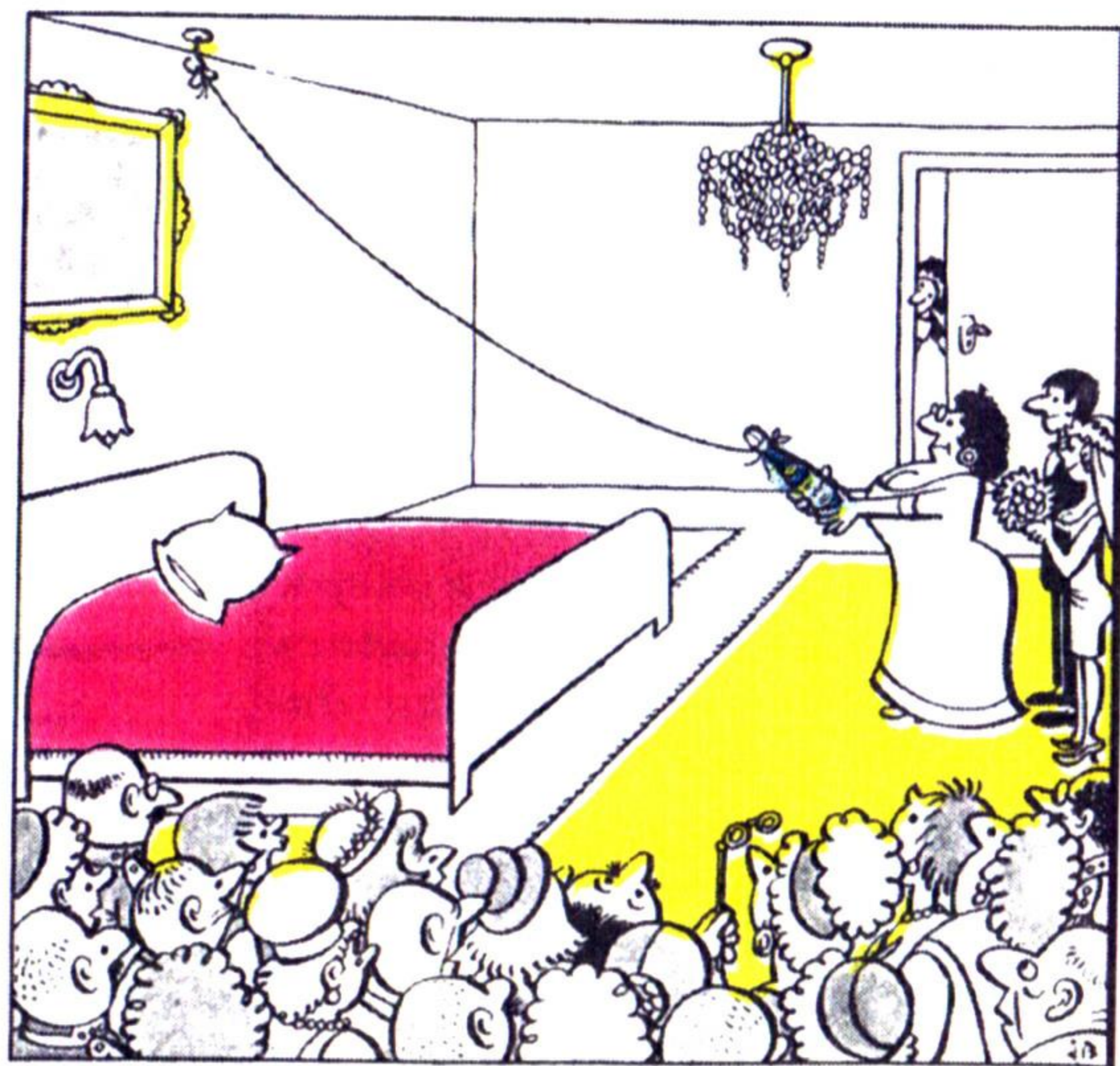
стороні, вона завжди повертається додому.

– Хто такий супер-Цезар?

– Думає одне, говорить друге, робить третє, а краде все.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

— А зараз ви скажете «а-а-а!»

Іще до того як привіталися, перша сусідка завела:

— Я так розстроєна, ти й уявити собі не можеш, як я розстроєна... З учорашнього дня не працюю...

— Серйозно? — виявила співчуття друга. — Чоловік?

— Чоловік уже рік не працює. Телевізор! Японський!

— А-а! Наш — чорно-білий...

— Наш — японський.

— І мій чоловік не працює, але він пенсіонер. А телевізор працює.

— Твій чоловік не розбирається в телевізорах? — питає перша.

— Та кажу ж тобі, що пенсіонер.

— А до пенсії?

— Юрисконсульт. Але наш псувався тільки раз.

— Хто поладив?

— Кум, але він торік упокоївся; дуже розбирався в чорно-білих телевізорах.

— Наш — японський, кольоровий.

— Не перенешу кольорів по телевізору, віддаю перевагу живим кольорам.

— На нашому кольори справжні, бо японські.

— Не можуть вони бути справжніми, якщо то — по телевізору.

— А хіба люди не справжні?

— Люди, може, й справжні, кольори не справжні.

— Та звідки ти знаєш, справжні чи ні, якщо ваш — чорно-білий, а наш — японський.

— В природі кольори міняються. І світло ніколи не є таке саме.

— Ти знаєш Мате із шостого поверху?

— Вітаємося.

— Ми з ним на короткій нозі, якимось раз полагодив нам бойлера. Як ти думаєш, він розбирається в телевізорах?..

— Він дальтонік.

— Так, але ми з ним дуже близькі знайомі. Мало є людей, на яких можна розраховувати.

— На мене можеш завжди розраховувати, патетично заявляє друга сусідка.

— Дякую, але японці мене розчарували. Твій син що закінчив?

— Ветеринарний.

— Жаль.

— Він задоволений.

— Може, й задоволений, але в телевізорах напевне ж не розбирається.

— Кілька разів пропонував нам купити кольоровий, але я тримаюся чорно-білого.

— Наш — японський. Маємо кицьку, три роки. І вона дивиться телевізор. Якимось принесу її до твого сина на огляд.

— Не вийде. Син поїхав у Швецію.

— Ти мені не казала. Сам?

— Ти мене не питала. З сім'єю.

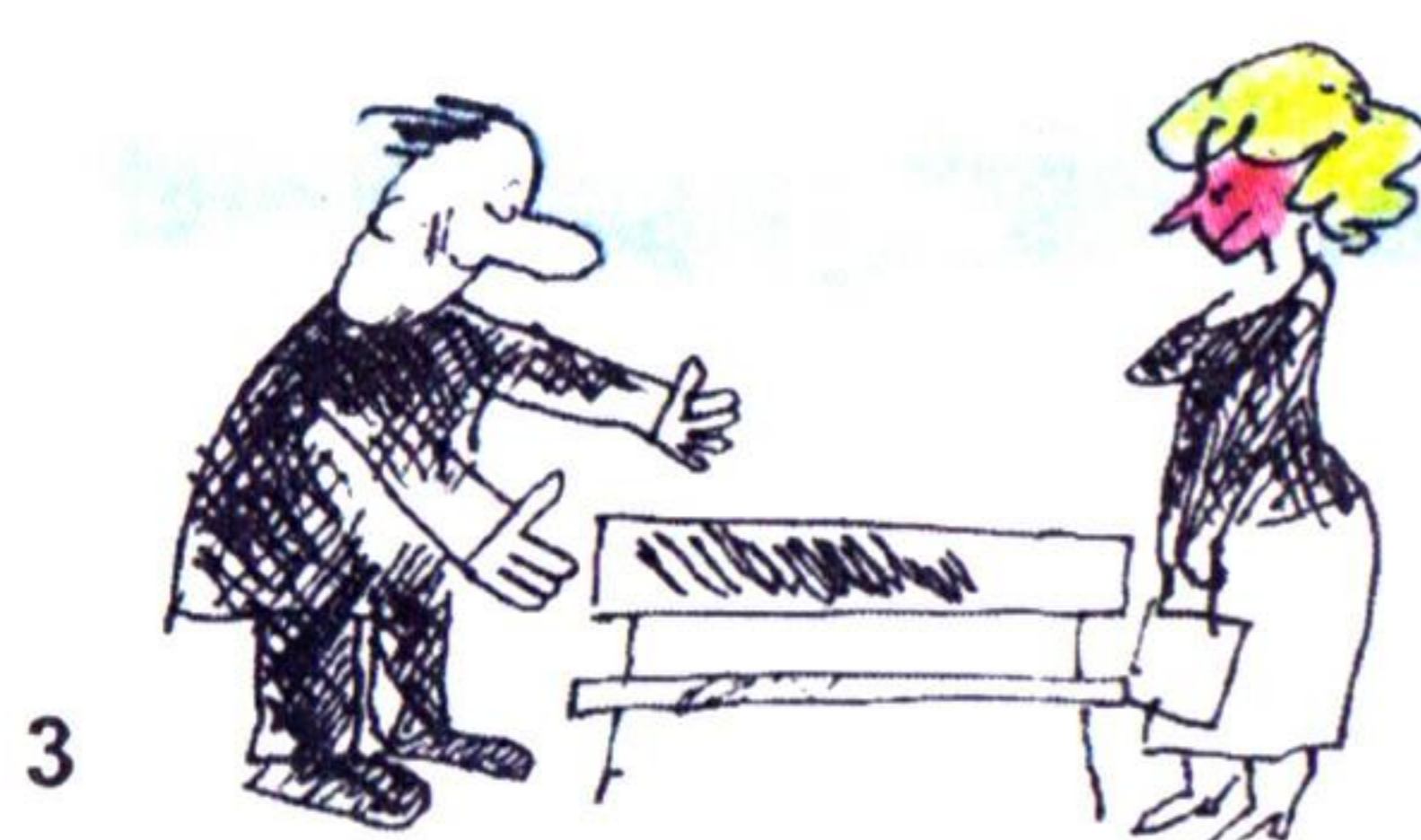
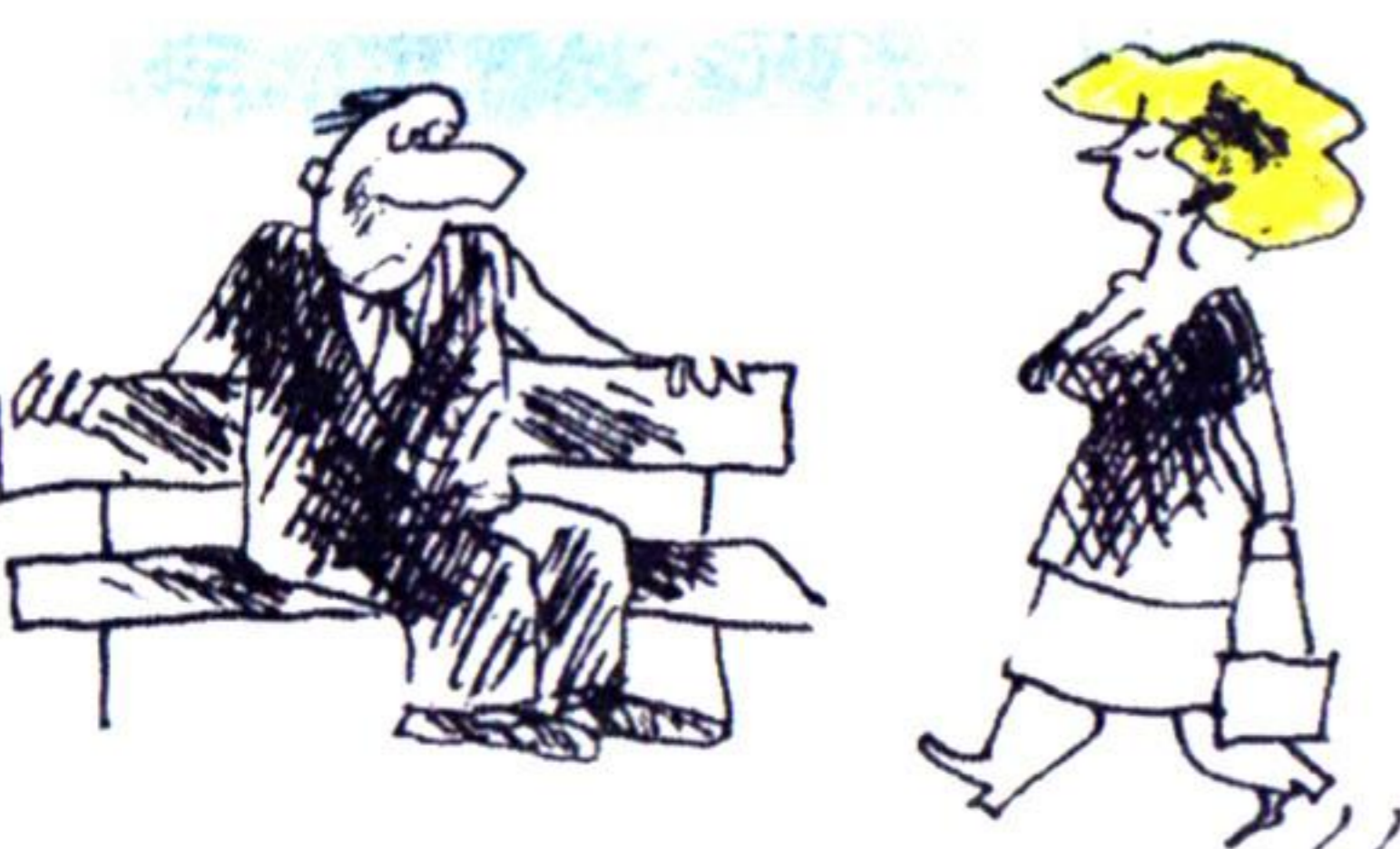
— Нічого. Коли повернеться. У Швеції багато тварин?

— Всюди є тварини.

— Бо тут тварин стає усе більше.

Із болгарської переклав Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Борис
АРНАУДОВ
СУСІДКИ

Інтерсмішинки

СУТТЄВЕ ДОПОВНЕННЯ

— Завдяки неабиякому досвіду, — каже Гордон, — я дійшов висновку, що всі біди на цьому світі — од жінок.

— Навіть і чоловіки, — додає Регіна.

НАОЧНІСТЬ

Увечері Петерсон приходить із роботи додому і застає там

страшенний розгардіяш: троє його малих дітей, усе ще в піжамках, гасяють по всьому помешканню; скрізь валяються розкидані іграшки, взуття, розбиті чашки, брудні тарілки, ножі, виделки, ложки; собака надзорює у вазу для квітів, а дружина у ліжку кросворд розгадує.

— Люба, що сталося? — спантеличено питає ошелешений Петерсон.

— Нічого. Ти кожен вечір, як із

роботи додому приходиш, дивуєшся: що це я могла робити цілий день? От сьогодні я нічого не робила.

ВДАЛОСЯ

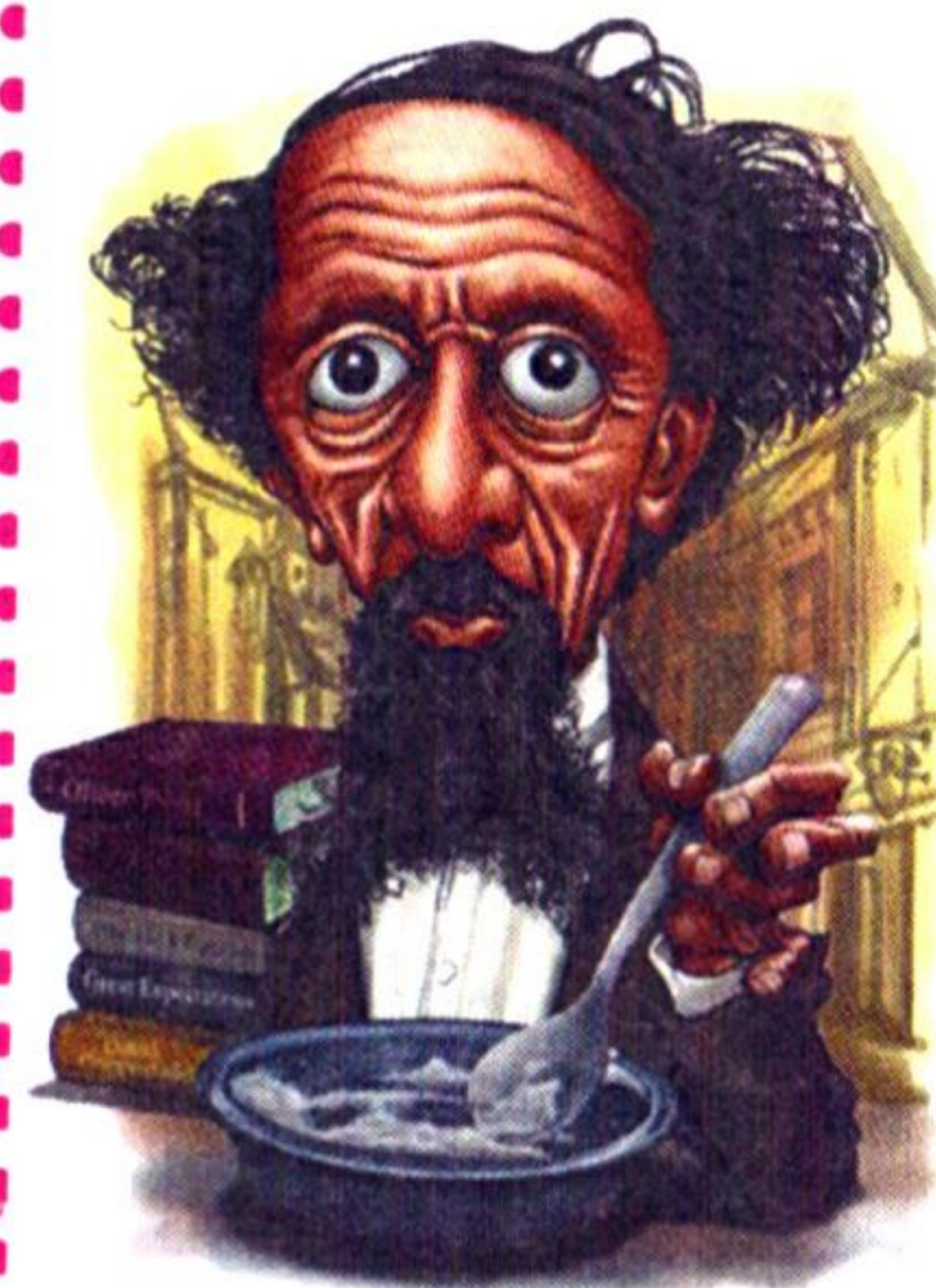
Гелен показує приятельці коштовні свої обнови — браслет та перстень — і хвалиться:

— Мені таки вдалося отримати от Джозефа те, чого хотіла!

— А йому?

— Йому теж.

З нагоди
200-ліття
Від дня
народження
Чарлза
ДІККЕНСА

ПРИХИЛЬНИК

Під час перебування Діккенса в Парижі у нього вкрали годинник. На годиннику був дарчий напис, і письменник дуже жалкував за такою втратою. Засмучений повернувся він до готелю і тут побачив на столі невеличкий пакуночок, а при ньому — записку: «Сер! Мені важко розраховувати на ваше пробачення, але запевняю вас, я вважав, що маю справу з французом, а не зі співвітчизником. Усвідомивши свою помилку, я поспішаю виправити її, а також із вдячністю прошу прийняти моє щире запевнення в моїй повазі до вас як автора «Олівера Твіста», і вважайте мене, сер, своїм відданим слугою. Кишеньковий злодій».

ХТО ІЗ НИХ?

Якось Діккенс мав виступити з лекцією в одному провінційному коледжі. Професор, якому доручили зустріти письменника на заліз-

ничній станції, не знав Діккенса в обличчя. Коли прибув поїзд із Лондона, і на перон вийшли пасажери, професор підійшов до одного із них:

– Пробачте, ви не містер Дікенс?

– На щастя, ні, – сухо відказав прибулий.

Професор звернувся з тим же запитанням до другого.

– На жаль, я не Дікенс, – відповісти той.

Третій був саме тим, кого й чекали.

Коли професор повідав гостеві про свої розпитування і ті відповіді прибульців, Дікенс задумливо сказав:

– Цікаво, хто із тих двох читав мої романи?

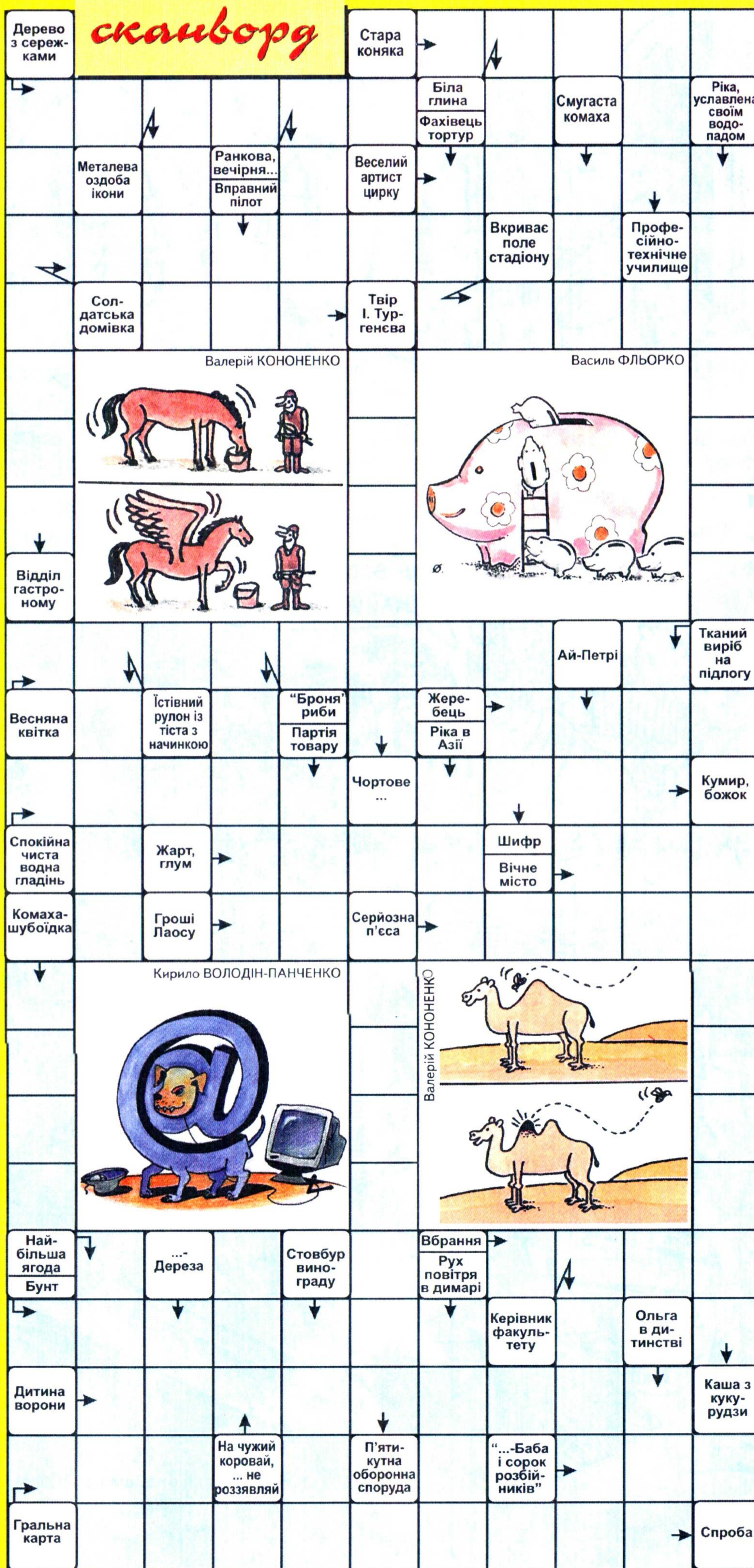
НЕОДМІННИЙ ПЕРСОНАЖ

Чарлз Дікенс був запрошений на бал-маскарад. У запрошенні зазначалося, що гості мають бути в костюмах персонажів романів Вальтера Скотта. Однак Дікенс прийшов на бал у своєму звичайному вбранні.

– Містере Дікенс, – звернувся до нього розпорядник балу, – кого саме із персонажів нашого славного Вальтера Скотта ви представляєте?

– Невже ви не бачите? – удав щире здивування Дікенс. – Я вдячний і захоплений читач, до якого Скотт звертається у кожному своєму творі.

Зібрав
Ігор АРТЕМЧУК.

Склала Тетяна ДОБРОВОЛЬСЬКА.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Зуб. 2. Степан. 3. Барліг. 4. Кенгуру. 5. Коза. 6. Шпаківня. 7. Верблюд. 8. Бурулька.

Місяць березень раніше називали – БЕРЕЗІЛЬ.

ПЕРЕЦЬ № 3 (1631)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ
(відповідальний секретар).

Засновник:
Державне видавництво
«Преса України».

Зареєстровано
Державним комітетом
телебачення
і радіомовлення України.
Свідцтво КВ № 10334
від 30.08.2005 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного отримання
гонорару прохання разом із
творами надсилати копію
довідки про присвоєння
ідентифікаційного номера та
вказати дату народження
і домашню адресу.

Здано до набору 15.03.2012.
Підписано до друку
26.03.2012.
Формат 70х108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 7800 прим.
Зам. 0110203.
Ціна договірна.

Видається
з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Internet: <http://uamedia.visti.net/perez/>

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво
«Преса України»,
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Валерій КОНОНЕНКО

Геннадій НАЗАРОВ

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Олег ГУЦОЛ

Валерій ЧМИРЬОВ

— Вона таки знайшла собі багатого і з квартирою...

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

4 820012 960675 03